Machine Translated by Google

Kri in čast

TERENSKI PRIROČNIK

MAX HAMMER

Machine Translated by Google

To knjigo posvečam spominu na naša mučenika junaka Georgea Lincolna Rockwella in Iana Stuarta Donaldsona, glavna proganista in politična inovatorja povojne dobe NS; našim tovarišem Stevu “Micetrapu” iz whitepride.net, ki je osvojil prostor za naše Gibanje, in Erichu Gliebeju, uredniku Resistance , ki je rešil velik projekt in postavil njegove prednostne naloge; in končno mojim trem zelo dobrim prijateljem, nesojenemu prvaku propagandnega bojevanja Marcelu Schilfu, video virtuoznemu Marku »Jäsä« Järvinenu in najpogumnejšemu Švedu, Robertu »Info-14 « Vesterlundu.

1. poglavje: IDEOLOGIJA 4
2. poglavje: ORGANIZACIJA 5
3. poglavje: PROPAGANDA 12
4. poglavje: NASILJE IN TEROR 19
5. poglavje: AKTIVIST 23
6. poglavje: PRIHODNOST 28

Machine Translated by Google

PREDGOVOR

Preprosta resnica je, da kljub vsemu dogajanju v in okoli našega tako imenovanega gibanja, obstajata v bistvu samo dva resnična razloga za obstoj tega gibanja: 1. Zrušitev vladajočega starega reda naših sovražnikov; 2.
Gradimo nov red, ki temelji na lastnih načelih in idejah. In žalostna resnica je, da nam je doslej na obeh straneh klavrno spodletelo.

Očitno nihče ne more pričakovati, da bo obrekovana in zatirana ideja, kot je nacionalsocializem, v tako relativno kratkem času spet prišla na oblast. Navsezadnje so kristjani potrebovali na stotine let, da so si vrnili ozemlje po umoru njihovega ustanovitelja s strani takratnih cionistov. Kljub vsemu trudu in odrekanju v zadnjih 50+ letih je treba pričakovati nekoliko večji napredek na prvem računu. Toda sovražna država je raje okrepila svoj oprijem, kot da bi popustila našim zahtevam ali se sesula zaradi našega odpora.

Glavni razlog za naše neuspehe in fiaske je, da se nikoli zares ne soočimo s problemom grabljenja moči, ko se lotimo razprave o KAKO. Vsekakor nas večina ve, KAJ hočemo in ZAKAJ to potrebujemo. Toda ko pride do ključnega vprašanja, KAKO se tega lotiti, se večina ljudi Gibanja (tako voditeljev kot privržencev) umakne v varne sanje o starih in boljših časih, domišljijske politične interpretacije, fanatične verske ekscerence – ali preprosto prijetna toplina pivskega tovarištva.

Zaradi poudarjanja zgornjega dejstva so me napadli kot negativnega pesimista in pravega antiintelektualca.
Ti očitki so seveda čista neumnost, predvsem pa izhajajo iz prav tistih ljudi, ki so bili resnične tarče moje kritike. Vsekakor potrebujemo znanje in potrebujemo argumente. Toda, kot sem že večkrat poudaril: resnica vas ne bo osvobodila. Nikoli nikomur. Svoboda se, tako kot vse druge stvari v življenju, pridobi z bojem. Na žalost je "resnica" zdaj postala preveč relativna in preveč napihovalna, da bi bila zares odločilna v našem boju.

Ne razumite me zdaj narobe. Vem, da imamo resnico na naši strani, vi to veste in to ve tudi veliko (a še vedno premalo) drugih dobrih ljudi. Toda kaj potem? Vse lepo in prav je, da izobražujemo svoje enote. Toda večina naših ljudi ima dovolj osnovnega znanja, naravnih instinktov, zdrave pameti in zdrave agresije, da razume, za kaj gre in zakaj se moramo boriti.

In povedano odkrito: koliko v resnici potrebujemo argumente? Kako pogosto imamo priložnost predstaviti njim? Vsekakor bi morali biti v idealnem primeru vedno pripravljeni predstaviti svoj primer. Toda ali je to res prioriteta?

Iz ponudbe knjig in revij znotraj gibanja bi lahko kdo pomislil, da sta poznavanje natančnega števila judovskih komisarjev v Leninovi prvi vladi ali kaj si neka rock "zvezda" misli o glasbi, pivo in Adolf Hitler najpomembnejša stvari za bralca NS. In iskanje naših korenin in oživljanje naše tradicije ... Zagotovo! Toda arijski bratje in sestre, prav ta trenutek se soočamo s fizičnim izumrtjem – tako kot gibanje kot rasa. In če bi bil res zloben, bi rekel, da je ta kulturni hobizem luksuz, ki si ga v tem trenutku preprosto ne moremo privoščiti. No, v resnici nisem tako zloben, a gotovo je naša glavna prioriteta UKREPATI in vedeti KAKO. In kdaj je ZDAJ. Zakaj prebavljamo 55 let. Z drugimi besedami, skrajni čas je za spremembo prioritet.

Ta knjiga naj bi zapolnila vrzel, ko gre za dejanska aktivistična navodila. Brati ga je treba kot poglobljeno nadaljevanje mojega prvega dela, »Pot naprej«. Z veseljem ugotavljam, da je bila ta majhna knjiga pozitivno sprejeta v večini pomembnih krogov gibanja. Nekaj jih je temu na pogled nasprotovalo, kar me niti malo ne preseneča. Konec koncev je bil to oster napad na laike, dobičkarje in parazite gibanja. Nekateri drugi so se tega zelo diskretno izogibali (= bojkotirali) in to me je pošteno vznemirilo. Ali so nekatere ključne osebe organizacije Iana Stuarta morda bolj nagnjene k rock & rollu kot rocku in uporu? No, kmalu bomo videli. ZOG ima načine, da nas vse preizkusi.

Na splošno pa verjamem, da nas je »Pot naprej« popeljala nekaj korakov naprej na dolgi in trdi poti do zmage. Da je njen obstoj zelo upravičen, dokazuje dejstvo, da je do sedaj preveden v pet jezikov in se pojavlja kot internetna verzija v dveh jezikih. Če bi »Pot naprej« zajemala splošna načela in namene, bi se morala ta nova knjiga uporabljati kot operativni priročnik v polni velikosti za borce iz BiH.

Od besed k dejanjem.
Od kritike do destrukcije.
Od upov do vizij.
Od obupa do zmage.

MAX HAMMER

Machine Translated by Google

Poglavje 1:
IDEOLOGIJA

Nacionalsocializem je ideologija nacionalnega revolucionarnega gibanja, ki ga predstavlja Blood & Honour.
O tem ne bi smelo biti niti dvoma niti razprave.

Zakaj? Ker je to edina ideologija, ki ne odseva samo večnih zakonov narave na splošno in še posebej naših interesov, ampak vsebuje tudi energijsko silo, ki je potrebna, da svoje privržence v najboljšem primeru zmagovito in vsaj častno popelje skozi bitko, ki je pred nami.

Vsekakor vzbuja sovraštvo in sovražnost ter sproži hud protinapad naših sovražnikov v cionistični okupacijski vladi. Toda ZOG bo sabotiral in poskušal odstraniti VSAKO grožnjo svoji tiranski vladavini, pa naj bo to očiten nacionalsocializem ali populistični patriotizem. Če izberete drugo alternativo, se boste zagotovo hitreje dvignili, a padec ne bo le gotov, temveč bo tudi veliko težji, pogubnejši in nečastnejši od vsega, kar se bo zgodilo taboru NS.

Nacionalsocializem ni le prava stvar, je tudi edina prava alternativna levica, ki ni obsojena na poraz.
Zagotovo povzroči težjo tekmo. Pritegne pa tudi močnejše bojevnike. In če se želite izogniti sovražnosti, je vaša najboljša izbira, da se uležete na hrbet kot dober podložnik – in mirno ... umrete.

Vendar pa je treba opredeliti nacionalsocializem. Izognili se bomo pasti ideoloških razprav. Bog ve, dovolj je knjig in člankov na to temo. Dovolj je reči, da živimo na pragu novega tisočletja (ko to tipkamo, smo dejansko vstopili v leto 2000), v časih, ki so precej drugačni od dvajsetih in tridesetih let prejšnjega stoletja v Nemčiji in štiridesetih let prejšnjega stoletja v Evropi. Čeprav osnovni sovražnik ostaja, je spremenil videz in tudi taktiko. Poleg tega so se pojavile nove grožnje in pojavili so se novi sovražniki – ki včasih nadomestijo druge, večinoma pa so naravna posledica stare bolezni. Sodobni »nacist« se mora prilagoditi sodobnemu času. Ta beseda ima slab okus, vem. Ampak še vedno je primeren za

uporaba.

Fundamentaliste lahko spoštujemo kot zveste legije zvestih privržencev, toda v resničnem življenju političnih sporov tvegajo, da se prikažejo kot duhovi, oblečeni v oblačila žal predalečne preteklosti – tako impresivni kot perje dodoja in kot izumrli kot tista nesrečna ptica. Vsi oblečeni in nikamor iti bi lahko bila primerna smrtna runa za tiste, ki mehanično ponavljajo taktike in strategije izpred pol stoletja.

Morda se slišim brutalno pragmatično, toda morda lahko fundamentaliste potolažim tako, da jih spomnim, da je sam Hitler imel malo časa za reakcionarne nacionaliste svojega časa. Ostanki nemškega imperija so bili v najboljšem primeru pisan del parade ob dnevu veteranov. Politično so hitro izginili s političnega prizorišča, čeprav so imeli njihovi voditelji, kot sta Hindenburg in Ludendorf, Fürerjevo osebno spoštovanje.

Vsa pravila imajo svoje izjeme. Medtem ko je nacionalsocializem zatiran po vsem svetu, je vedno več držav, kjer je naša ideologija naravnost prepovedana. To seveda povzroča dilemo. Ali naj se povsem držimo svojih načel in prepustimo zakonitost podtalnemu političnemu vojskovanju? Ali pa naj se obnašamo kot volkovi v ovčjih oblačilih (ali preoblečeni hudiči, kot bi to opisali naši sovražniki)?

Trenutno ni veliko izbire. Gibanja NS v teh prekletih narodih psevdodemokracije bolj zlobne vrste nimajo ne moči ne sredstev, potrebnih za vsesplošno vojno nasilnega odpora. Tam se priporoča bodisi infiltracija v že obstoječe, legalne nacionalistične skupine bodisi ustanavljanje novih. Čeprav se to na prvi pogled morda zdi protislovje z začetnimi vrsticami tega poglavja, lahko vpliv NS dejansko oživi te skupine in jih prisili naprej na pravo bojišče. Zagrizeni »nacisti«, ki se ne počutijo udobno v kakršni koli razvodeneli, demokratični obleki, imajo še vedno možnost z odporom brez vodje in neposrednim ukrepanjem. In če se ZOG odloči zapreti celo svojo demokratično opozicijo, potem nam sploh ne pustijo izbire. (Priročnikov o gverilskem vojskovanju je pa dovolj...)

Organizacijski vidiki bodo temeljito obravnavani v naslednjem poglavju. Za zaključek tega lahko rečem le, da je naša vera nacionalsocializem. V naših srcih in glavah je živa in razvijajoča se pasma – čeprav ne more biti vedno v naših političnih manifestih.

Machine Translated by Google

2. poglavje:
ORGANIZACIJA

To je nedvomno najpomembnejše poglavje v tej knjigi in tudi najtežje za pisanje. Ne samo zato, ker tema tako zapostavljena, ampak tudi zato, ker je vsebina lahko tako odločilna.

Najprej bi se morali ukvarjati z lastno »materno« organizacijo, in sicer z gibanjem Blood & Honour Iana Stuarta. Zdaj ima podružnice - ali oddelke, če hočete - v večini belih držav. V nekaterih narodih je močan, v drugih je komaj kaj več kot poštni predal in nekaj pogumnih src. V nekaj državah je bolj ali manj prepovedan, v vsaj dveh državah pa se je razdelil na nasprotujoče si dele (enega iz pretežno političnih razlogov in drugega iz pretežno osebnih razlogov).

Gibanje Blood & Honour je praviloma organizirano kot mreža, katere delovanje v veliki meri temelji na brezvodnem odporu. (Izjema je Nemčija, kjer so – verjetno zaradi etničnih in kulturnih razlogov – BH tovariši izbrali klasično in tradicionalno organizacijsko strukturo z uradniki in članstvom.) Ta ohlapna oblika organiziranosti je hkrati moč in slabost BiH. Čeprav zagotavlja individualno iniciativo in otežuje kakršno koli zatiranje s strani ZOG, lahko zlahka povzroči konflikte in zmedo. Njegov ustanovitelj, Ian Stuart Donaldson, znan kot Skrewdriver, je bil rojeni vodja. A vodil je gibanje bolj s svojo osebno karizmo in idealizmom kot s paragrafi in ukazi. Ko je umrl (najverjetneje ga je ubil ZOG), se nihče ni mogel zares kosati z njegovim stilom. Rezultat so bili ideološki in osebni spori. Stvari se niso izboljšale, če so pop "zvezde" in dobičkarji izrabili organizacije za lastne zanikrne namene.

Danes ima Britanija dve nasprotujoči si skupini v BiH, ki trdita, da predstavljata politično dediščino Iana Stuarta. Čeprav gre pri razhodu zagotovo za osebna nesoglasja, je v osnovi politična. »Zmerni« vidijo B&H zgolj kot glasbeno organizacijo, ki pomaga populističnim nacionalističnim strankam, medtem ko radikalci – povezani z Combat 18 – poudarjajo politični profil same BiH kot nacionalsocialistične organizacije. Vsekakor obstaja veliko slavnih rock skupin WP, povezanih z zmerno frakcijo, in zdi se, da ima v številu – vsaj trenutno – prednost. Vendar pa številke okoli stotin niso pomembne in rock zvezde pridejo in odidejo. Pomembnejša sta politični vpliv in kakovost delovne sile. Radikali imajo močno oporišče v Skandinaviji, pa tudi po vsej vzhodni Evropi, medtem ko imajo zmerni delovne odnose z Nemci (ki sami po sebi niso proti radikalcem) in ostanki švedske odcepljene skupine. Kljub temu, da se v varnem udobju glasbene manije zmernih zbere veliko dobrih ljudi – iz ne tako dobrih razlogov – imam malo časa za njihovo zabavo. Morda mislijo, da imajo srečo v mirnih zalednih vodah nacionalistične politike, toda ko se ZOG odloči zamajati čoln – kot so to storili v državah, kot sta Švedska in Češka –, se bo večina njihovih nastopajočih in občinstva od strahu zazibala in se odkotalila hitrejši od hitrosti pop zvoka.

Namen gibanja Blood & Honour mora biti pritegniti in aktivirati mlade belce prek glasbe White Power in drugih kulturnih dejavnosti White Pride v skladu z nacionalsocialističnimi političnimi smernicami. Te sledilce je treba potem voditi v obstoječe politične stranke/organizacije tipa NS. Kjer takšnih skupin ni, naj BIH bodisi ustvari svojo ali pa nadaljuje delovanje izključno preko BIH aparata.

Kljub pomanjkljivostim je mrežni model še vedno najboljša in preverjena alternativa. Nobenih samozvanih "voditeljev", ne članske izkaznice; vodi naprej elita aktivnih idealistov in jih združuje skupna vez namena in cilja.

*

Nacionalsocialistične organizacije

Organizacijskih vprašanj smo se na kratko dotaknili v prvem poglavju o ideologiji. Tukaj nadalje razvijamo temo. Medtem ko je B&H predvsem borbena enota mladih, mora organizacija NS, na katero je povezana divizija B&H, poskrbeti za vse starosti in se osredotočiti na tradicionalno politično delo: izobraževanje, propagando, gradnjo nacionalnih in lokalnih podružnic ter vključevanje v splošno politično življenje in spor "naše" družbe. Te vrste organizacij obstajajo že od konca druge svetovne vojne, vendar so opazile malo ali nič napredka. Kako to?

Glavni razlog za nenapredovanje odkritih NS organizacij in strank je njihovo naivno zaupanje v lastno pravičnost. Kljub sovraštvu do demokracije še vedno verjamejo v njene priložnosti in možnosti.
In ko se zgodi neizogibno: ZOG vrne udarec, skupine se z nemočnim ogorčenjem in patetičnim stokanjem in stokanjem soočijo z državnim terorjem. Poraženci ne privlačijo zmagovalcev. In ZOG vodi fiksno igro brez zmage. Ko to dejstvo spozna stranke NS, bodisi razočarano razpadejo bodisi se skušajo distancirati od lastnih idej in izdajo svoje ideale za nekaj blagoslovov demonske demokracije. Seveda je vse zaman. Ljudje niso tako neumni.

Machine Translated by Google

Če jim ne uspe podpreti poštenega nacionalsocialista, ni več verjetnosti, da bodo sprejeli nepoštenega.

In če bi kljub vsemu nameravali, potem bodo ZOG-jevi medijski krti prekleto poskrbeli, da bodo ozadje in načini goljufanja so dodobra razkriti množicam, ki jim skuša ustreči razredčena “NS” skupina.

Nacionalsocialistična organizacija se mora izogibati vabam in ujetosti demokracije. Kot nacionalsocialisti moramo vedeti, da današnja tako imenovana demokracija ne deluje in sploh ni bil njen namen. To je ZOG stvar. Nismo niti povabljeni niti dobrodošli. In tudi če bi nam bilo dovoljeno, da se pridružimo masonskemu/mozaiškemu plemenu demonskih mafijcev, imamo po meri napisano »zgodovino« in vsa orožja političnega terorja, ki bi jih lahko ZOG kadarkoli zbral proti nam. Nimamo možnosti. V najboljšem primeru izgubimo vse naše vire v jalovem in prekletem prizadevanju, da bi "pridobili" peščico glasov. V najslabšem primeru izgubimo verodostojnost in čast v usodnem poskusu, da bi pretentali večnega prevaranta. Kakor koli že, ne le izgubimo - izgubljeni smo in naša dirka z nami.

Naše organizacije bi se morale osredotočiti na čisto druge stvari kot na igranje talmudske knjige demokratov. Naše naloge so ogromne, naši viri pa omejeni. Tudi to, da si pravilno postavimo prednostne naloge, je izjemnega pomena
.

V “starih” časih (1945-1975) so bile NS in fašistične organizacije ekskluzivna mesta (žal po številu in ne po sredstvih ...), kjer so na prišleke gledali s skepso in nezaupanjem. Strah pred tajno službo ali infiltracijo Rdečih je ohranjal novačenje na nizki ravni, politični »incest« pa je te organizacije in »stranke« degeneriral.
Obsedenost s sovražnim preganjanjem in lastno popolnostjo (zveni precej judovsko ...) sta bili na dnevnem redu. In ko niso usahnili zaradi pomanjkanja sredstev, izumrli zaradi smrti voditeljev ali bili prepovedani bodisi zaradi razočaranih nasilnih dejanj ali uporabe prepovedanih simbolov, so še vedno naokoli kot zasebni klubi za ostarele in zagrenjene moške preteklosti.

Vse to se je spremenilo s populističnim napredkom Britanske nacionalne fronte, iz katere sta bila WP rock in B&H spin-offa. Zdaj je bil kdorkoli (in karkoli) povabljen, da se pridruži. Malo vzgoje in še manj discipline. To je bila igra številk. Toda enostavno pride, zlahka gre. Po notranjih prepirih, tako zaradi neideološke naravnanosti kot zasebnih prepirov glede sredstev in moči, je NF propadla. Ustanovljena je bila »nova« stranka (BNP), ki ji sledijo enake težave.

Na Švedskem je odkrito nacionalsocialistična organizacija, Nacionalna socialistična fronta (NSF), izkusila iste simptome. NSF je nedvomno najuspešnejša NS organizacija na svetu po atentatu na voditelja ameriške nacistične stranke Georgea Lincolna Rockwella. Novačenje med mladimi je bilo ogromno in na različnih srečanjih in koncertih (ki jih je organizirala B&H) se je gotovo udeležilo med 100 in 200 podpornikov med 15. in 25. letom – kljub notranji tajnosti in zunanjemu policijskemu nadlegovanju. Videti je bilo stalen tok novih mladih in pričakovanih obrazov. Toda razen bolj obrednih srečanj in koncertov WP je bilo posameznemu članu le malo ponujeno.
Zdaj bi bil ta fant ali deklica najverjetneje pod stalnim napadom staršev, spremljevalca, sodelavcev ali karkoli drugega zaradi svoje politične vpletenosti. Takšni ljudje potrebujejo zdravo osnovo za svoje prepričanje, ki na politični ravni pomeni ideološko vzgojo, na osebni ravni pa tovarištvo bratov in sester po orožju.

Dejstvo je, da je bila večina rekrutov pridobljenih v gibanje bolj z vplivom prijateljev kot s temeljitim političnim stališčem. Tukaj je tveganje za domino učinek. Če se je prijatelj iz takšnega ali drugačnega razloga odločil za preklic članstva, je obstajala velika nevarnost, da ne odide sam. Žal, razen rednih gorečih govorov na rednih komemoracijah, organiziranega ideološko-političnega urjenja ni bilo in še ni. In družbene vezi, ki so bile potrebne, da so tovariši ostali skupaj, so bile (in so) v glavnem sestavljene iz zasebnih zabav in gostovanj.
In potreben je le izpad ene osrednje osebe v teh zasebnih dejanjih, da se čreda pusti v divjini kot lahek plen jeznih staršev, negativnih fantov ali deklet in nepolitičnih prijateljev. V zadnjem času so švedski časopisi ZOG objavili vrsto sovražnih člankov v kampanji za zatiranje naraščajočega vala nacionalsocializma na Švedskem s poskusom družbene stigmatizacije aktivistov NS. Posledica je nezakonito odpuščanje, izključitev iz sindikatov in pravočasno nasilje nad »razkritimi«
"nacisti". V takih časih sta močna vera in podpora kolegov nacionalsocialistov bistvenega pomena.

Če NSF preživi to preizkušnjo, se mora naučiti lekcije za prihodnost. In vse druge NS organizacije bi morale primer natančno preučiti. Ker jasno kaže na potrebo po kombinaciji povezanosti in ideološke ozaveščenosti starodavnih NS organizacij ter aktivnih kadrovskih strategij sodobnega NS gibanja. Eno brez drugega preprosto ne deluje – vsaj ne na dolgi rok. In naša bitka za končno zmago ne bo samo težka, ampak prav gotovo zelo dolga.

Machine Translated by Google

Družabne dejavnosti, kot so koncerti in zabave, je treba organizirati redno, da tako rekoč ostanejo tovariši znotraj jate. Takšne dejavnosti ne zmanjšajo le privlačnosti »zunanjega sveta«, temveč pritegnejo tudi nove rekrute. A ti, tako kot »stara garda«, potrebujejo več kot le zabavo in igre ter pompozne spominske obrede. Izobraževanje preko ideoloških tečajev, pa tudi bojnih nalog v obliki demonstracij, pohodov ipd. ni potrebno samo zaradi organizacije kot take. Bistvenega pomena je pri oblikovanju posameznega člana v pravega političnega vojaka.

Izgradnja organizacije je ena stvar. Vedeti, kaj storiti s tem, je drugo. Povsem jasno smo povedali, da namen organizacije NS ni igrati se v parlamentu z "demokratično" skupino. To bi bilo jalovo in samouničujoče. S čim točno naj se potem ukvarjamo?

Primarna naloga organizacije NS v tem trenutku bi bila novačiti, obdržati in aktivirati tiste nacionalsocialiste, ki že obstajajo v njihovem narodu. Seveda se lahko številke razlikujejo od države do države, a zagotovo jih je mogoče šteti v tisočih tudi v bolj »nerazvitih« državah. Mnogi so svojo vero našli z lastnim trudom – samotarji, ki čakajo na resno alternativo. Druge so pustile na cedilu komaj obstoječe ali zložene NS-oprave – razočarani tovariši, ki so se umaknili (v najboljšem primeru) odporu brez voditeljev ali (v najslabšem) običajnemu, defaitističnemu življenju navadnega človeka.
Te ljudi je mogoče osvojiti le z močjo in strokovnostjo. Ko pa najdejo pot nazaj, tvorijo močno hrbtenico izkušenj in moči volje.

Mladi in arogantni odnosi do teh ljudi kot poraženčev in odnehalcev so razumljivi, a pogosto tako skrajno nepošteni kot tudi znaki skrajne hinavščine. Številni glasni »nacistični« mladi na vodilnih položajih so zbežali kot podgane, ko je postalo težko – večina jih nikoli več ni bila videna, če ne na tračarskih straneh ZOG-jevih medijev.

Izgradnja nove organizacije NS iz nič ni lahka naloga. Toda pogosto je bolje kot poskušati vdahniti novo življenje zastareli in napol mrtvi obleki. Ta »stranka« je morda že odgnala ljudi ali odtujila druge s svojo nedejavnostjo (ali, na žalost, neumnostjo) in ima zagotovo mumificirano vodstvo, ki ni pripravljeno narediti nobenih sprememb, ki bi lahko vključevale pomanjkanje lastne moči ali tveganje, da bi dejansko naredili nekaj resničnega. Vendar v nekaterih primerih že obstaja obstoječa in relativno dobro delujoča skupina, ki si zasluži podporo in ima potencial za prihodnost.

Da bi zagotovili pritok novih in »starih« rekrutov in jih obdržali tam, je izgradnja infrastrukture organizacije prav tako pomembna kot zunanje dejavnosti sestankov, pohodov, predstavitev, prodaje papirja, letakov itd.
Pridobitev lastnega štaba, tiskarne in tako naprej rešuje gibanje pred bojkoti - naj bo to tiskanje propagande ali najem sejne dvorane - in zagotavlja nemoteno delovanje, relativno neodvisno od vseh virov, na katere lahko vpliva pritisk ZOG. Na žalost le malo organizacij jemlje "poslovni" del delovanja resno. To je odprlo pot zaslužkarskim parazitom, ki jih vodi pohlep in niso obremenjeni s političnim delom ali »nacistično« stigmo.
Seveda je pomembno, da se Gibanje znebimo takšnih pijavk, vendar je treba pošteno povedati, da se Gibanje pogosto odpre tem zlatokopačem in iskalcem bogastva zaradi lastnega pomanjkanja zanimanja ali sposobnosti za denarne zadeve. V nekaterih primerih bi bilo morda pametno poiskati zavezništvo z bolj poštenimi podjetniki, kjer lahko obe strani profitirata. Izdelki zasebne pobude so večinoma visokega standarda in določene propagandne vrednosti. Tega ni mogoče zanikati. Po drugi strani pa ti poslovneži živijo tako od podpornikov Gibanja kot tudi od njega. To velja tako za varnost na njihovih donosnih koncertih kot tudi za potrošnike njihovega »nacističnega« blaga. Pošteno je, da se del teh sredstev vrne v Gibanje. V mafijskem besednjaku bi ga lahko opisali kot zaščitni denar, v verskih krogih kot blagoslovljene daritve ...

Kakor koli že, Gibanju NS ni mogoče preprečiti, da bi proizvajalo lastno blago. Blood & Honor Scandinavia nadzoruje tiskarna, založbe, založbe in prodajalne po pošti. Ti so se dobro uporabili pri pomoči organizacijam, kot je prej omenjeni NSF. V svojih zadnjih slavnih časih je britanska divizija ustanovila lastno politično organizacijo (Nationalsocialist Alliance) in prvo založbo (ISD) v britanski lasti in pod političnim nadzorom. Zaradi »angleške bolezni« tračev, spletk in notranjih vojn je NSA propadla. ISD, ki je lansiral izvajalce, kot so Warlord, Ken + Stigger in Squadron, je sabotiral pohlep nekaterih željnih pop zvezdnikov, ki so raje omehčali svoja sporočila, da bi uživali v gladkih naslovnicah in debelih licenčninah bolj komercialnih podjetij.

Ker je britanska WP scena spet tam, kjer se je začela (v rokah nemških podjetnikov), skandinavska B&H divizija pomaga radikalni frakciji britanske B&H pri rekonstrukciji ISD. Zgovorna zgodba o grdem konfliktu med osebnim pohlepom in političnim amaterizmom.

V več državah je gibanje Blood & Honour naredilo dolgo pot pri izgradnji komercialne storitve. To je povsem naravno, saj je B&H glavna tarča mladina, njene glavne aktivnosti pa se vrtijo okoli glasbene scene White Power. Tega ne bi smeli razumeti kot navzkrižje interesov. Nasprotno, glavni cilj B&H je pomagati organizacijam NS, močna in vitalna divizija v B&H pa je velika pridobitev za stranko NS v tej državi.

Machine Translated by Google

Vendar vsi tega ne vidijo tako. Tragična zgodba o skrhanih vezeh med stranko in BiH prihaja iz Danske. Tukaj je lokalni oddelek Blood & Honour dejavno podpiral in pomagal danskemu nacionalsocialističnemu gibanju (DNSB). Pohoda Rudolfa Hessa v Kögeju in Greveju 1997 in 1998 ne bi mogli izvesti brez delovne sile iz BiH (tako danske kot švedske). V popolnoma neutemeljenem strahu, da bi BiH »prevzela« DNSB, je njen vodja Jonny Hansen zahteval razpustitev BiH Danske. Ko se to ni zgodilo, je izključil člane, povezane z B&H, in prekinil vse nadaljnje stike z vodstvom B&H – vključno s tovariši, ki so leta delali in se žrtvovali za Hansena in njegovo organizacijo. Posledica tega je bila, da je B&H hitro postala edina aktivna in rastoča skupina NS na Danskem, medtem ko se je DNSB zmanjšala v pritlikavi obstoj patetične nedejavnosti. Leta 1999 je BiH izvedla svoj uspešen pohod Rudolfa Hessa, medtem ko je bila DNSB prisiljena odpovedati vse načrte zaradi popolne odsotnosti pohodnikov. Zavedajoč se tega, so se Rdeči odločili za popoln napad na sedež DNSB v Greveju. Zvesti svoji strahopetni naravi so varčevali z močmi, dokler ni bila hiša praktično izpraznjena aktivistov NS. Ko je opazil brigado oboroženih teroristov, ki se pripravljajo na napad na hišo, potem ko so neuspešno poskušali zastrupiti psa čuvaja, je bil sam Jonny Hansen prisiljen rdeče mafijce dobesedno pregnati z območja. Štirje komunistični pešci so bili hudo ranjeni, ko je Hansen v tankovskem napadu s svojim osebnim avtomobilom zapeljal naravnost v rdečo mafijo! Zdaj je obtožen poskusa umora in bo morda zaprt več let. Njegov »zločin« je bila obramba lastnine, a od ZOG-ovih pravnih orlov lahko pričakuje malo razumevanja in še manj usmiljenja.

Morala te žalostne zgodbe je jasna. Če DNSB ne bi neumno prekinil vezi s svojimi prijatelji, bi še vedno uživali v delovni sili, potrebni ne le za demonstracije in marše, ampak tudi za varovanje sedeža stranke. Kot se je izkazalo, je bil Hansen prisiljen v samoten obstoj in breme obrambe je bilo naloženo na ramena voditelja.
Nesprejemljiva situacija s tragičnimi posledicami. Ne zamerimo in naše sočutje in solidarnost gresta, tovariš Hansen. Ne moremo pa se vprašati, ali Jonny v svoji samoti v celici ne pogreša legij gladiatorjev C18, bh skinheadov in patriotskih huliganov, ki jim je sam odrekel možnost, da bi dali svoje mišice in čas DNSB ...

Organizacijske strukture

Mreža, odpor brez vodstva, izobraževanje, družbene aktivnosti. Vse to so res precej abstraktni pojmi. Ko se lotite vsakodnevnega vodenja organizacije – pa naj bo to Blood & Honour ali stranka NS – potrebujete tako strukture kot tudi ideale, ideje, strategije in taktike.

V začetku povojnega obdobja sta obstajali predvsem dve vrsti organizacijskih struktur. Intelektualci, družabni klubi in organizacije poštnih predalov so večinoma imeli nekakšen upravni odbor z "vodjo", ki je deloval bolj kot nazdravitelj kot klasični fašistični firer. Včasih je bila njegova (redko, če sploh kdaj, njena) poverilnica kakšen akademski naziv, drugič njegova bančna knjižica. Številne manjše operacije, večinoma na kletni ali možganski ravni, je dejansko financiral vodja sam. (Eden pomembnih primerov, ki se je dvignil nad povprečne spodrsljaje, je bilo Sindikalsko gibanje sira Oswalda Mosleyja - zahvaljujoč tako njegovemu pogumu, karizmi in izkušnjam kot tudi njegovemu družbenemu položaju in zasebnemu bogastvu.) Potem je bil tu še tako imenovani "lunatic-fringe". ” s samozvanimi, pločevinastimi “Fuhrerji”, ki so se pojavili, povzročili udarne valove in nato izginili – bodisi nazaj v varnost običajnega življenja, v skrbništvo zaporniškega sistema (in včasih dejansko v norišnice!) ali podzemlje KGB-ja, CIA in MOSSAD. Seveda obstaja nekaj pomembnih izjem. Ena je ameriška nacistična stranka Georgea Lincolna Rockwella, druga pa stranka švedskega nordijskega rajha (NRP), ki jo vodi zvesti in trdni nacionalsocialist Göran Assar Oredsson. Kakor koli že, obema kategorijama ni uspelo narediti resničnega napredka, čeprav so organizacije, kot so ANP, Sindikalno gibanje in NRP, zagotovo pustile pečat v zgodovini NS in služile kot rekruter današnjih veteranov NS.

Pojem firerja je nazadnje preizkusil NSF na Švedskem. Prizadevanja, da bi okoli mladega »nacista« Andersa Högströma ustvarili kult, so propadla, delno zato, ker Švedi niso ljudje, ki bi spominjali na Fuhrerja, predvsem pa zato, ker je bil Högström nekako »izbran« za Fuhrerja, namesto da bi dejansko prišel do tega edinstvenega položaja. preko lastnih poverilnic in ambicij. Vse se je sesulo, ko je bil "Fuhrer" razkrit v množični časopisni kampanji proti švedskim nacionalsocialistom. Kljub prejšnjemu pogumu se je Högström nečastno umaknil in NSF zdaj vodi odbor dokazanih aktivistov – bolj žalosten, a modrejši.

Organiziranje NS gibanja leta 2000 okrog vsevladnega voditelja ni priporočljivo. Naši ljudje nimajo niti lastnosti pravega Fuhrerja niti miselnosti in sprejemanja takega absolutnega vladarja. Medtem ko je Blood & Honour po svojem značaju in delovanju najbolj primerna za izjemno ohlapno obliko organiziranosti, mora biti stranka NS organizirana tradicionalno – vsaj dokler lahko deluje na zakoniti podlagi. Čeprav se meni osebno ne zdi Fuhrerjev slog vodenja primeren za današnjo organizacijo NS, ni treba iti v nasprotno skrajnost. Na žalost so naši ljudje ponavadi eni izmed najhujših godrnjačev, ko se hrošč demokracije uveljavi.

Machine Translated by Google

Resda je to predvsem kuga, ki prizadene neNS populistične domoljubne stranke, a kljub temu je treba biti previden. Kapljica zdrave arijske demokracije je več kot dovolj. Ni nam treba delati parodije iz že tako tragikomičnega sistema. Analizirati in določiti natančno ravnovesje med avtoriteto in demokracijo presega namen te knjige. Vsaka organizacija bi morala delati na tem, pri tem pa upoštevati vse vidike – tradicijo, položaj, značaj članstva kot tudi vodstvo, lokalne zakone – pri čemer sta ključni besedi učinkovitost in moč.

Leta, ki so pred nami

Če sta utrjevanje naših položajev z novačenjem že obstoječih nacionalsocialistov in izgradnja moderne infrastrukture današnji nalogi, kaj storiti v prihodnosti? No, celotna ideja vodenja nacionalsocialistične organizacije – Blood & Honour ali stranke NS – je pridobiti vpliv in sčasoma popolno moč našega gibanja in njegove ideologije. Ni ravno lahka naloga in zagotovo ne takšna, ki bi se v bližnji prihodnosti končala. Kakršne koli sanje o hitrem uspehu – pa naj gre za volilno skrinjico ali pištolo – so tako lažne kot nevarne. Upanje, da boste pridobili ljudi z enostavnimi rešitvami (= iluzijami), vam lahko v zelo kratkem času pridobi priljubljenost, vendar bodo ljudje kmalu spregledali vaše fantazije ali pa odšli razočarani in frustrirani zaradi pomanjkanja bistvenega napredka. Kot nacionalsocialisti se moramo soočiti z realnostjo in se naučiti živeti z njo. Čaka nas še dolga, dolga pot. In bolje je, da imamo pravo obutev že od samega začetka, kar pomeni škornje in ne mokasine!

Nič ne moremo zagotovo povedati, ali zmagamo ali izgubimo. To je žalostno dejstvo. Edina tolažba je, da karkoli se že zgodi, smo opravili svojo dolžnost, in če nam spodleti, bo izgubil ves svet. Sionisti ne morejo voditi sveta brez civilizacijskega in stabilizacijskega učinka arijske rase. Tudi izbranci se bodo utopili v blatu. In Zemljo bo podedovala umirajoča vrsta sub-sapiensov, ki jih je jezdila bolezen, omamljena s strašnim bremenom pohabljene civilizacije in izzvana zaradi vrnitve moči džungle.

Še vedno pa imamo možnosti za zmago. Imamo zdravilo za zemeljske motnje. Če lahko najdemo recept za napredek in grabljenje moči, potem je treba samo vzdržati do zadnje bitke. Nemogoče je reči, ali bo gibanje NS delovalo kot navdih, katalizator, povodec ali glavna sila nacionalne revolucije. Tako kot ni gotovosti, kje bo ta revolucija najprej izbruhnila. Ne glede na vse, vsako gibanje NS belega naroda ima dolžnost nadaljevati svoje delo in medtem ko išče podporo in deli znanje z nacionalnimi revolucionarnimi silami drugih držav, se osredotoči na izgradnjo lastnega gibanja in ustvarjanje strategije, ki ustreza njegovim lastnim. domači scenarij.

Verske/kulturne organizacije

Teh je naokoli veliko, tako »poganskih« kot »krščanskih«. Večinoma in iz očitnih razlogov skupaj ne delujeta dobro. Najdete pa pristaše obeh taborov združene v politične organizacije in stranke. Sam sem morda tisto, kar bi lahko opisali kot agnostik, in na srečo namen te knjige ni, da bi se ukvarjal z verskimi zadevami. V ZDA obstaja dolga tradicija krščanskega arijanstva, pa tudi priljubljen trend k sodobnemu odinizmu. Čeprav je prva kategorija morda politično močnejša in dejavnejša, ima druga višjo kulturno vrednost za našo stvar, saj obuja naše stare instinkte in vrednote ter vodi naše ljudi nazaj h koreninam. Nekateri izmed najboljših zinov NS so posvečeni različnim vidikom verskega ali kulturnega "wotanizma" (izraz, ki se uporablja zelo ohlapno, moram poudariti). Glede na to ne bom zmanjševal pomembne vloge skupin, kot sta Identity Christian Aryan Nations in Ku Klux Klan, ki so jo odigrale pri združevanju belih aktivistov iz vse Amerike in mnogih Evropejcev.

Obe verski in kulturni organizaciji igrata pomembno vlogo v splošni bitki NS. Vendar pa niti verski fanatizem in fantazije, niti zgodovinske obsesije in kulturni miti ne smejo odvrniti pogleda od samega bistva našega boja, namreč političnega boja za zagotovitev obstoja naše bele rase.

Organizacije, ki niso članice NS

V bistvu obstajajo štirje načini, kako se nacionalsocialisti in nacionalni revolucionarji spopadejo z ne Nacionalsocialistične patriotske ali nacionalistične organizacije:

1. Ignoriraj.
2. Nasprotujte temu.
3. Delajte z njim.
4. Pridružite se.

Machine Translated by Google

> Izbira je odvisna od politike v vaši državi. So NS organizacije legalne ali prepovedane? Ali deluje uspešna ne-NS organizacija, ki bi nas zanimala? Je prijazen ali sovražen do nas/naše ideologije? Je zgolj populistična, je močno domoljubna ali je pravzaprav nacionalistična?

Če so organizacije NS še vedno legalne, bi močno predlagal, da se gibanje NS osredotoči na lastne dejavnosti in ignorira »alternativo«, ki ni NS. Predvsem zato, ker je vsa delovna sila in koncentracija potrebna v lastnem taboru. Pa tudi zato, ker je organizacija NS najverjetneje veliko manjša od sistemsko potrjene domoljubne stranke in bi preveč pozornosti na njej lahko šibkejše duše dejansko odpeljalo stran in v večjo in bolj »glamurozno« ter vsekakor varnejšo alternativo – vsem NS navkljub. argumenti proti. Kar je tukaj povedano, večinoma velja za številne populistične stranke v Zahodni in Vzhodni Evropi.

Lahko pa obstajajo izjeme. Če je ne-NS skupina (odkrito ali prikrito) prijazna do naše lastne skupine, je treba vzpostaviti neko vrsto sodelovanja. Najverjetneje zelo diskreten, saj bi si vsaka neNS domoljubna stranka s spogledovanjem z "zlobnimi nacisti" resno pokvarila "imidž" v očeh demokracije. Tudi nacionalsocialisti bi morali biti previdni. Preveč intimni odnosi bi lahko, kot je predlagano zgoraj, bolj oportunistične elemente odpeljali stran od nacionalsocializma v toplino demokratične družbe. Najbolj znani primeri strank, ki bi lahko spadale v to kategorijo, so britanski NF in BNP(?), francoski FN(?) ter nemški NPD in Volksunion(?).

Če organizacija, ki ni NS, očitno ne samo da ni nacionalsocialistična, ampak dejansko aktivno nasprotuje tej ideologiji in jezdi na valu psevdonacionalizma, je samoumevno, da je aktiven nastop proti takšni stranki izjemnega pomena. Bolj ko je uspešen, bolj ga je treba razkrinkati takšnega, kot je: politična potegavščina, ki jo vodijo politični prekupčevalci in prevaranti. Stranka Avstrijca Jörga Haiderja je tak primer. Od začetka je spretno zlorabljal nacionalistična čustva in argumente, a ko se je povzpel na močan položaj, se je Haider hitro prodal. Preden se je popolnoma razgalil, je dejansko preslepil veliko poštenih nacionalistov – tako iz NS kot izven NS.

Morda bo prišel čas, ko bo popolno sodelovanje neizogibno. Če je nacionalsocializem prepovedan in ni nobenih drugih - bolj podtalnih - možnosti, je dejansko pridružitev organizaciji, ki ni NS, morda sprejemljiva. Seveda obstaja možnost ustanovitve lastne alternativne organizacije – na meji z nacionalsocializmom. Toda vodenje takšne obleke se lahko izkaže za težavno. Izgubiš edinstveno privlačnost in navdih faktorja NS in vedno obstaja možnost novih prepovedi. ZOG lahko "definira" nacionalsocializem bolj ali manj, kot se odloči.

Dodatne opombe

Samo še nekaj besed o strukturnih zadevah. »Demokratične« stranke rade delijo svoje organizacije glede na starost in spol. V teoriji se mladinski oddelki in ženske skupine ne bi smeli osredotočati le na te specifične skupine, temveč bi morali delovati tudi kot posebna sredstva za novačenje. Osebno menim, da takšna segregacija bolj ločuje mlade in ženske od glavne organizacije in s tem tudi od pomembnejših političnih dejavnosti in odločitev.

V gibanju BiH bi bila ločena mladinska organizacija enostavno nemogoča. Velika večina njegovih podpornikov je predvsem mladih in majhna manjšina veteranov – kljub svojemu mladostnemu okolju in morda tudi lastnemu »mlademu« značaju – ne bi bila primerna za vodenje vsakodnevnih operacij organizacije, kot je Blood & Vsa čast.

Ali bi morala obstajati posebna ženska skupina? Na tej stopnji mislim, da ne. Primanjkuje nam izobraženega in strokovnega vodstva, tako med moškimi kot med ženskami. Vedno obstaja tveganje, da bodo ljudje, ki so res potrebni v osrednji organizaciji, naročeni za vodenje ženske organizacije – ali fronte mladih. Zlasti ženska skupina bo potrebovala veliko trdega in frustrirajočega dela zaradi žalostno nizkega števila deklet in žensk v našem gibanju ali jih trenutno privlači. Pravzaprav je mešanje spolov zaželeno, tako zato, ker potrebujemo vso delovno silo (ne glede na spol), ki jo lahko dobimo, kot tudi zaradi nesporne rekrutacijske moči ženskega elementa.

Oprostite mi, ker zvenim "seksistično", ampak kakšni ljudje se želijo pridružiti povsem moški obleki ...?

Obstaja tudi nevarnost, da postavimo aktivno dekle za vodjo miniaturne »ženske fronte« in s tem ne le izgubimo velike prednosti za glavno organizacijo, ampak tudi tvegamo »izgorelost« zaradi nadurnega dela, da bi zgradili nekaj, kar se je izkazalo. biti na tej stopnji dokaj neuporaben.

Machine Translated by Google

Arijci in arijske ženske se pohvalijo in bi morali delati drug ob drugem. Toda obstajajo primeri, ko se moški malo potrudijo in ženske prevzamejo pobudo. Takšne organizacije imajo seveda pravico do obstoja in so se tudi izkazale za zelo koristne v splošnem boju gibanja. Resda jih je malo in daleč, vendar bi rad omenil mrežo okoli odlične revije »Sigrdrifa« in WAU (Ženske za arijsko enotnost) z delitvami v več državah, kot svetla primera valkirske moči.

Res je, da je NSDAP res imela več mladinskih skupin in ženskih organizacij. Toda tu govorimo o fenomenu, ki se je pojavil dokaj pozno v razvoju te stranke od 7-članske močne skupine do množičnega gibanja, ki je sčasoma prevzelo popolno in absolutno oblast nad nemško družbo in ljudmi.

Ko bo prišel dan, ko bo nova stranka NS dosegla le delček te moči, lahko ponovno postavimo vprašanje. Do takrat bi morali vsi stati in delovati združeni v enem tesno povezanem Gibanju, ne glede na spol in starost, združeni izključno z našo voljo in sposobnostjo za boj.

Po drugi strani pa bi lahko imela stranka, ki ni član NS in se ukvarja z običajnimi parlamentarnimi dejavnostmi, takšne ločene subjekte prednosti. Toda te se morajo pojaviti, ko bo resnična potreba po tovrstni strankarski strukturi – ne samo zato, ker je na papirju videti impresivno.

Machine Translated by Google

3. poglavje:
PROPAGANDA

Propaganda je potrebna, da se novi ljudje zanimajo za našo stvar. Vendar je treba tudi pokazati kolegom nacionalsocialistom stopnjo aktivnosti in profesionalizma, ki jo je vaša organizacija dosegla. Ne pozabite, da se na tej stopnji to lahko izkaže za pomembnejše od doseganja iluzornih in včasih mitskih »množic«. Najverjetneje je naokoli več neorganiziranih, "veteranskih" nacionalsocialistov kot "novih" potencialnih nacionalsocialistov.

Zato bi moralo biti veliko naše propagande usmerjeno v našo lastno znamko ljudi. To je nujno za Blood & Honour, ki deluje večinoma v okolju, ki je že bolj ali manj nacionalsocialistično. Na tej stopnji velja enako za večino organizacij NS. Rekrutirati morajo med sebi podobnimi in zgraditi platformo na tistih, ki so že prekaljeni (a morda ne organizirani) nacionalni revolucionarji.

Kar zadeva nacionalistične ali populistične stranke, ki niso članice NS, mora biti večina propagande usmerjena na splošno populacijo da bi poleg članov pridobili tudi simpatizerje in volivce.

(V to poglavje nisem vključil izobraževalnega gradiva, kot so tečaji in knjige. Vsekakor, blagovna znamka naših sovražnikov te kot »propaganda«, vendar to niso – ne po pomenski opredelitvi ne po značaju.)

Propaganda je opredeljena po vrsti in vsebini. Obstaja veliko oblik propagande, a vse bi morale predstavljati nacionalsocialistično idejo – na katero koli temo in v kakršnem koli slogu. Tu je seznam najpogostejših propagandnih orodij: 1. Letaki in plakati 2. Časopisi,
revije, zini 3. CD-ji 4. Video
posnetki 5. Internet 6. Koncerti 7.
Srečanja/
demo
posnetki/
marši 8. Radio/
TV 9. Regalije (majice, žebljički,
našitki, zastavice,
šali itd.)

Na hitro preletimo seznam.

Letaki in plakati so v veliki meri orodje preteklosti. Časopisi in revije so še vedno vplivni, vendar so zaradi interneta precej izgubili položaj. Po cionističnem viru obstaja 20-odstotna možnost, da končate na »nacistični« spletni strani, če iščete besedo »holokavst«! Zgoščenke so seveda stvar sedanjosti. Zagotovo mora biti naokoli več kot tisoč različnih naslovov White Pride/White Power/ Rock Against Communism/Viking rock, v skupni nakladi vsaj dva milijona izvodov zgoščenk – plus, seveda, vse kopije na kasetah, zgoščenih zgoščenkah in različicah mp3. Videoposnetki niso dosegli teh osupljivih številk, vendar so podjetja, kot so NS88, Warrior Videos in Ainaskin, izdala več kot sto naslovov, od starih propagandnih obzornikov 3. rajha do najnovejših koncertnih videov. Plus legendarna serija Kriegsberichter WP propagande v slogu "MTV". Politična srečanja – žal – izgubljajo zaradi številnih koncertov WP. Treba je, kot to počnejo skandinavske podružnice v BiH, združiti ideološki element političnega srečanja z močnejšim propagandnim učinkom rock koncertov. Zaradi pomanjkanja delovne sile demonstracije niso tako pogoste, kot bi morale biti, pohodi pa še bolj redki. Združevanje teh pomembnih izkazov aktivizma in moči s privlačnim spodbujanjem zaposlovanja, kot je koncert, se je izkazalo za precej učinkovito. Radijske postaje NS sicer obstajajo, vendar jih je malo in so oddaljene drug od drugega. Najbolj znan, Radio Oasen, oddaja iz sedeža danskega nacionalsocialističnega gibanja. Obstajajo tudi radijske postaje z bolj ali manj NS profilom, razpršenimi po državah. Kljub temu jih doseže relativno malo in so daleč precenjeni kot propagandna sredstva. Kar se tiče televizije, imate na ameriški kabelski televiziji odličen "Race and Reason" .

Toda po vsem svetu TV kot propagandno orodje NS skorajda ne obstaja. In če je radio precenjen, potem je vrednost majic, žebljičkov, našitkov itd. vsekakor podcenjena. Tukaj imamo »modni svet« »nacistov«, ki oblikujejo mlade in dajejo odkrita, a jasna sporočila ljudem na ulici.

Nekatera propagandna orodja potrebujejo dodatne komentarje.

Machine Translated by Google

»Deljenje propagande« je bilo v starih časih bolj ali manj sinonim za deljenje letakov. Veličastne akcije, ki so mesta in predmestja pokrivale s propagandnimi lističi, so bile nekdaj pravi znak učinkovitega gibanja. In če vam je poleg tega uspelo prekriti nekaj sten in oken s svojimi (predvsem provokativnimi) plakati, ste bili v pravem poslu! Na žalost je bil skupni učinek teh delovno dragih in dragih operacij minimalen. Vsaj če bi bila prizadevanja skupine NS. Da bi se zoperstavili vsakodnevni množični propagandi časopisov ZOG, je potrebno več kot letak – pogosto slabo natisnjen.
In možnost, da bi našli ne samo »nacista«, ampak tudi tistega, ki bi ga s temi letaki dejansko spodbudili k akciji, je bila in je še vedno mikroskopska. Za ne-NS stranko, ki se voli volitve, je množično deljenje letakov pred volitvami še vedno smiselno, za Gibanje NS pa bi morala imeti prednost druga orodja – tako na finančni kot na aktivistični ravni.
Skrbno načrtovani bliskoviti napadi, pri katerih se letaki delijo na omejenih območjih, pa so lahko koristni. Še posebej ob kakšnem velikem dogodku, ki je lahko kar koli od nogometne tekme do obiska nezaželenih oseb v vašem lokalnem okolju. Ni vam treba delati truda z razdeljevanjem takšnih letakov na milijone. Zadetek prave tarče skoraj vedno povzroči veliko medijsko pokritost. Večinoma bo oseba, ki teče v tisk s kopijo vašega natisnjenega sporočila, negativnega tipa. To v resnici ni preveč pomembno, če je letak dobro napisan na priljubljeno ali kontroverzno temo in je profesionalno izdelan. Dobra zamisel je, da je naslov vaše organizacije natisnjen s krepkimi črkami na vrhu letaka namesto z običajnim besedilom 10p na dnu zadnje strani. Tako imate dobre možnosti, da bo vaš naslov in sporočilo natisnjeno v vašem lokalnem dnevniku. To pomeni, da brezplačno oglaševanje bere veliko več ljudi, kot bi lahko upali, da jih boste dosegli z lastno distribucijo. Vsekakor bo tako ali tako izkrivljeno. Novinarji in uredniki niso prijatelji domoljubja in nacionalsocializma. Kljub temu bodo tisti, ki so že nagnjeni k naši smeri, spregledali večino, če ne kar vsega, smeti novinarstva. In s pojavom v časopisih se pokažete tako prijateljem kot sovražnikom kot aktivna enota.

Plakati delujejo precej na enak način. Pravzaprav vam ni treba ometati celega mesta (čeprav bi bil pogled odličen!). Nekaj strateških večinoma pomaga. Na srečo je tiskanje plakatov drago in lahka tarča rdečih nohtov (in ne mislim na elegantne dame ...). Če uporabiš stari trik mešanja lepila z drobnimi koščki stekla, dodaš vsemu krvav pridih bolečine ...

Medtem ko je dejanskih časopisov v krogih NS precej malo (večina izhaja v ZDA, kot so The New Order, NS Kampfruf, WAR in The Truth At Last ter skoraj vedno mesečniki ali dvomesečniki), cvetijo revije in tako imenovani zini. Na žalost se preveč pojavi enkrat ali dvakrat in nato izgine, da jih nikoli več ne vidite – tako kot prihodek od naročnine, ki ste ga poslali na poštni predal. Toda če smo pošteni, jih je nekaj prekleto dobrih in so že nekaj časa. American Resistance in švedski »Nordland« sta postavila nove standarde, ko gre za predstavitev: sijajna in barvita. To je načeloma seveda odlično, a v trdem svetu nacionalsocializma se lahko izjalovi. Flashy Resistance je pritegnil zanimanje ameriške davčne mafije, nato pa je bil udarjen z vso močjo ZOG-a, zaradi česar je njegov stari urednik iz belega postal rumen in nato očitno prozoren, ko je popolnoma izginil iz gibanja. Potrebovali smo nekaj dobrih mož, veliko energije in velik kapital, da je spet zaživel. "Nordland" je bil še dražji projekt. In ni pomagalo, da je bilo njegovo bralstvo omejeno na tiste, ki razumejo švedski jezik. Vsekakor je imela Švedska velik delež rock industrije in strank White Power. Vendar to ni bilo dovolj, da bi upravičilo stroške takšne revije. Pravno nadlegovanje založnikov in medijska teroristična kampanja proti njegovim potencialnim strankam sta privedli do finančnega bankrota in političnega zloma. Vse pohvale tujih NS skupin in zinov takrat niso pomagale.

Kaj je torej morala? No, upam, da nas je to naučilo biti realisti. Tudi če ves svoj kapital damo v koš za papir, ne bomo ustvarili revije, podobne običajnemu kapitalističnemu standardu. Obilje barv in svetleča papirna sled vam bosta vzbujala spoštovanje in občudovanje med svojimi, a za kakšno ceno? Za revijo v angleškem jeziku je to lahko vredno, če upoštevamo ogromen tržni potencial. Ampak za manjše države? Ni šans. Potreba po rednem in neprekinjenem objavljanju kadar koli preglasi dejavnik razkošja. S tem ne mislim, da bi morali biti poceni pri svojih založniških prizadevanjih. Dober videz je pomemben, vendar le do določene mere. Vsebina je seveda še kako pomembna. In da obstajajo tudi sredstva za obstoj revije. Prav tako ne smemo pozabiti, da se lahko kot narodni revolucionarji kmalu spet znajdemo na dvorišču, ko gre za tiskarne in založbe. Vsekakor ni treba biti razvajen in pustiti, da arogantna megalomanija izbriše zdrav razum.

Kar zadeva vsebino naših časopisov, je to seveda stvar urednikove presoje. Potrebujemo pester tisk, ki pokriva vse vidike naše vere, a po možnosti v luči nacionalsocializma. Namenoma uporabljam to besedo namesto "izključno".
Obstaja nekaj dobrih časopisov, revij in zinov, ki so iz enega ali več razlogov (nekateri dobri, nekateri ne) omejeni na idejo nacionalizma, patriotizma ali celo včasih populizma. Lahko vsebujejo dragocene informacije (zlasti njihovo poročanje o novicah) in kljub svojim ideološkim pomanjkljivostim si zaslužijo skrbno branje in letno naročnino.
Vendar se prepričajte, da vidite te dokumente kot dodatke k tisku NS.

Machine Translated by Google

Res je, da se nacionalsocialistični mediji pogosto ne morejo kosati z velikostjo in rednostjo manj kontroverznih revij, toda tisto, kar revijam NS morda manjka v videzu in številu, večinoma nadomestijo z vsebino. Prav tako ne smete pozabiti, da je prodaja NS papirjev pomemben in pogosto ključen vir dohodka skupine NS.

V zadnjih petih letih je internet nadomestil revije kot glavno komunikacijsko sredstvo gibanja NS. Število »nacističnih« spletnih mest je veliko in narašča in večinoma so tako profesionalne kot tudi odlične vsebine. E-poštna storitev pa je v veliki meri naredila nepotrebne drage in tvegane telefonske klice ter počasno »polžjo pošto«.
Potem imamo kanale za klepet, kot je IRC, kjer je veliko nacionalsocialistov. Ti klepeti so lahko dragoceni pri združevanju ljudi in razpravljanju o politiki, reševanju problemov, poravnavi razlik in na splošno združevanju tovarišev.
Vse preveč pa te kanale uporablja kot forum za ogovarjanje in obrekovanje ter infantilne nespodobnosti. Američani so najhujši kršitelji, toda Evropejci jim hitro sledijo, moram na žalost zaključiti. Tukaj zagotovo potrebujemo svojo »Net watch«. Iztrebite infiltratorje, povzročitelje težav in perverzneže, ki se »zabavajo« za varnost modnih »nacističnih« vzdevkov!

Internet nam ponuja neskončne možnosti. Toda bodite previdni. ZOG-jevi cenzorji nenehno poskušajo sabotirati svobodo interneta. Združite moči z resničnimi libertarci in varujte naše pravice do svobodnega izražanja. To je naše zadnje, a največje letovišče. Po drugi strani pa ne precenjujte vpliva vaše spletne propagande. Nekateri se umaknejo v lahkotnost in varnost svojega računalniškega sveta. Ne pozabite, da brez resnične vpletenosti in konkretne dejavnosti splet ni nič drugega kot virtualna resničnost.

Zdaj pa drugi veliki propagandni preboj: CD. Prva glasba White Power (če ne štejemo bojnih himn 3. rajha) se je pojavila v političnih šestdesetih letih. Tako klanovsko usmerjeni pevci, kot je Johnny Rebel, kot nacisti, kot sta Odis Cochran & the Three Bigots, so posneli vinilne single in EP-je z močnimi belimi rasističnimi besedili klasične glasbe countryja in westerna. Danes vsi ti neverjetni posnetki obstajajo na zgoščenki, vendar so dve desetletji krožili po NS-scenah Evrope v pretežno povprečnih kasetnih različicah. Potem sta se pojavila Ian Stuart Donaldson & Skrewdriver in nič ni bilo več tako, kot je bilo. White Power je prišla v svet glasbe! Sprva – razen nekaj legendarnih singlov in EP-jev, so Skrewdriver in drugi WP bendi, ki jih je navdihnil trend White noise (britanski in nemški), snemali svojo glasbo za Rock'O´ Rama, nemško pol-underground punk založbo. Kasneje je prava založba NS – Rebelles Européens – posnela serijo LP plošč z zdaj že klasičnimi skupinami WP iz vse Evrope, vključno z Dirlewanger, Lionheart in No Remorse. Kljub temu je bila glasba komaj kaj več kot razburljiva novost. Pravi učinek je prišel s kompaktno ploščo. Zvok White Power in sporočilo arijskega ponosa sta našla pot do tisočih živahnih belih ušes po vsem svetu. Nastajala je povsem nova mladinska kultura!

To je bila priložnost, ki so jo propagandisti NS čakali in je na srečo – po zaslugi Blood & Honour, lastne organizacije Iana Stuarta – niso zamudili. Glasbeni stroj WP že od začetka devetdesetih let neprekinjeno proizvaja nacionalistične in nacionalsocialistične zgoščenke. In postajajo vse bolj profesionalni tako po videzu kot po delovanju. Nobena bela skupnost ni brez oboževalcev WP rocka in nobena bela država ni brez svojih WP umetnikov. Raste tudi raznolikost glasbenih stilov, vključno z Oi!, punkom, rockom, rock'n´ rollom, heavy metalom, black metalom, trash metalom, death metalom, popom, C&W, folkom in celo tehnom.

No, tole izgleda kot pravljica, kajne? Na žalost ima sijoča naslovnica progressa temno in na trenutke grdo hrbtno stran. Na desettisoče zgoščenk pomeni milijone dolarjev – privlačno igrišče za dobičkarske podjetnike.
Naši ljudje na splošno niso poslovneži ne po poklicu ne po instinktu. V tem ni res nič narobe. Mnogi bi lahko rekli, da je to pozitiven dokaz idealizma. Ko pa se boste morali ukvarjati z velikim denarjem iz cvetočega večnacionalnega podjetja, bo to pomanjkanje znanja, izkušenj in podjetniškega duha resno škodilo vaši lastni presoji in tudi dejavnostim, v katerih se ukvarjate. Naši ljudje morda niso korporativni ljudje in ženske, vendar niso imuni na pohlep in zavist. Neštete zgodbe o konfliktih, ki izvirajo iz nacionalistične glasbene industrije, pripovedujejo zelo žalostno zgodbo o razpadlem prijateljstvu, grenkih sporih in agresivnih kampanjah. V ta kaos vstopi čisti dobičkar. Ta oseba, ki jo vodi poželenje po denarju in ne politične ambicije, ki vodi operacijo kot gladko podjetje in ne kot groba politična organizacija, bo zagotovo končala s sočnimi koščki poslov s CD-ji. Ne trdim, da ljudje, ki delajo s polnim delovnim časom, ne bi smeli dobiti nadomestila. Utemeljitev te ogromne in pomembne operacije zgolj na idealistični, a občasni pomoči se je izkazala za katastrofalno odločitev, ki temelji na psevdoideoloških fantazijah in ne na krutih življenjskih dejstvih. Vendar ne smemo pozabiti, da je to NAŠA stvar, naša propaganda in na koncu naša sredstva, ki jih dobimo od naših podpornikov, ki želijo poslušati našo glasbo in naša besedila. Z drugimi besedami, imamo pravico do svojega deleža. Spet je res, da je velikost tega deleža odvisna od naše lastne sposobnosti, da vstopimo in dobro opravimo delo. Potem ne bo več prostora za korporativne žeparje našega Gibanja.

Morda ni politično korektno in zagotovo ne poslovno, a nekaj krivde gre pripisati tudi samim rokenrolerjem.

Machine Translated by Google

Obstajajo tako imenovani WP umetniki, ki se obnašajo malo bolje kot glasbeni prostački, begajo od ene založbe WP do druge (najverjetneje manj nagnjene k WP), da bi dobili boljšo ponudbo ali bolj razkošno produkcijo – obsedeni z nezaslišanimi zahtevami po licenčninah in pripravljeni prodati moralno in politično, da bi pridobili finančno nagrado. Seveda bi morali umetniki dobiti nadomestilo za svoje delo, vendar njihove terjatve niso pomembnejše od zahtevkov drugih tovarišev – mnogih, ki nikoli ne dobijo niti centa za svoje politično delovanje, ki jih je morda stalo službe, družine in svobode.
Večina teh idealistov nikoli ne izkusi sončne strani NS življenja: gredo na kraje brez rešetk na oknih, pozdravljajo vas na stotine ali tisoči oboževalcev namesto jeznih fantov v modrem ali rdečem, raje dobijo priložnost zaigrati pesmi svojega življenja kot da bi bil pretepen do polovice smrti, postrežen z brezplačnim pivom in žganimi pijačami namesto z denarno kaznijo ali zaporno kaznijo.

Očitno si je zlahka zapomniti Iana Stuarta, ustvarjalca rocka White Power in ustanovitelja Blood & Honour.
Nekaterim se zdi težje slediti stopinjam tega bojevnika na ravni in ozki cesti arijevskega ponosa, poguma in žrtvovanja!

Zgoščenke niso le mega zbiranje sredstev za gibanje. Je tudi morda najpomembnejši propagandni glasnik. Zato moramo preučiti in analizirati njihovo vsebino. Ali so vsa besedila WP dobra propaganda? Prvič, le norec – ali tožilci ZOG-a – ta rock besedila jemljejo dobesedno. Ne gre za politične programe, deklaracije ali ukaze. Kot vse druge vrste popularne glasbe so tudi te zabave za določeno vrsto ljudi, ki najdejo tolažbo in – v našem primeru – upajmo, splošen navdih ob poslušanju. Nekateri nacionalistični CD-ji vsebujejo besedila, ki so izjemno nasilna in/ali rasistična. Drugi se politike komaj dotaknejo. Izbirate lahko med močjo politike in strastjo ponosa. "Če je arijsko, je dobro!" bi moral priklicati splošno pravilo. A žal ni čisto tako enostavno...

Večinoma CD-ji sami po sebi ne povzročajo težav. Vsi glasbeniki dajo vse od sebe in ne poznam niti enega CD-ja, ki bi bil dejansko v nasprotju z našo vero. Morda ne gre do konca, a nacionalistična čustva so vedno prisotna.
Če ne, preprosto ne spada v kategorijo glasbe, o kateri sploh razpravljamo. Raje me včasih skrbi razvoj skupine ali vir, iz katerega izhaja produkcija CD-jev. Na žalost je preveč vzorcev bendov, ki so z vsako novo izdajo postopoma ublažili sporočilnost svojih besedil. Morda ne gre za drastične spremembe, vendar se vse konča s tveganjem, da oboževalci dobijo idejo, da radikalizem na splošno in posebej nacionalsocializem morda ni tako dobra ideja. Umetnik(-i) ima lahko več razlogov za ta politični umik. Obstajajo lahko zahteve založb, da bi se prilagodile zatiralskim zakonom te države, kar je razumljivo in splošno sprejemljivo. Vedno pa obstaja možnost, da je estradnik preprosto spremenil stališča – iz iskrenih osebnih razlogov ali (verjamem, da predvsem) iz strahu, da bo ZOG kakor koli motil njegovo življenje kot izvajalca. V takih primerih pevec/skupina ne predstavlja več pozitivnega vzornika ali vira navdiha. Nasprotno, mladi oboževalci lahko sledijo umetnikovemu zgledu in potem strahopetnost in oportunizem nenadoma postaneta vrlini! Bistvo vse propagande je voditi ljudi k nam, ne stran od nas. Še posebej grenko je to, ko so bili podaniki dejansko v »naših rokah«, da bi jih spet pregnali naši domnevni zavezniki.

Nekateri umetniki iskreno ne prenesejo pritiska. Treba jih je spoštovati, ko iskreno želijo nadaljevati širjenje domoljubnega sporočila na takšni ravni, ki jo sami prenesejo. Toda popolnoma nesprejemljiva je neumnost določenih tako imenovanih NS outfitov, ki te umetnike promovirajo kot nekaj, kar preprosto niso. Ne glede na to, kako priljubljena je njihova glasba, kako profesionalni so na odru, niso (in večinoma niti ne trdijo, da so) nacionalsocialisti ali revolucionarji. In prav gotovo niso nobeni voditelji našega gibanja - saj so nekatere na srečo propadle organizacije poskušale označiti nekaj najbolj populističnih tipov rock zvezd. Poleg tega je naravnost nagnusno, ko si nekateri najbolj dobičkonosnih prekupčevalcev, ki prežijo na nacionalistične ljubitelje glasbe, namenoma prizadevajo depolitizirati našo glasbo, da bi se izognili pravnim težavam in prodali več CD-jev po »mainstream« kanalih. Ko nemška založba, ki je izdala zgoščenke večine velikih glasbenih imen WP, skova slogan »No politics, only music« in ga vtisne na svoje preklete plošče, potem so stvari res ušle izpod nadzora. S svojimi dejanji so se ti prebrisani trgovci izločili iz naših krogov. Skrajni čas je, da tudi naši umetniki to razumejo in se nehajo poigravati s tujci

Naša edina možnost, da ponovno pridobimo nadzor nad trgom zgoščenk, je, da se začnemo učiti voditi poklicno podjetje. Stokanje in stokanje ne bosta pomagala. Vendar pa bo včasih potreben manjši pritisk na bolj neposlušne elemente. Ne zveni »lepo«, a preprosto ne moremo dovoliti, da bi se naše glavno propagandno orodje spremenilo v orientalski bazar. In račun bodo tako ali tako morali plačati radikalci. Medtem ko imajo revolucionarji svoj dan na sodišču, se ustvarjalci denarja smejijo vse od tovarne zgoščenk do banke. Kot sem rekel, to je naša stvar. A spet se moramo naučiti živeti s tem in ne pustiti, da nam uide iz rok zaradi nespametne malomarnosti in divjega amaterizma.
Zgoščenke imajo v naši propagandni predstavi dominantno in spektakularno vlogo. Nekoliko manj bleščečo vlogo, a v mnogih pogledih tesno vezano na glasbeno industrijo, ima internet. Tukaj lahko oglašujemo svoje izdelke in bolj ali manj svobodno izražamo svoje poglede milijonom potencialnih podpornikov.

Machine Translated by Google

Poleg določene infantilne zlorabe kanalov za klepet je Gibanje zelo dobro igralo svoje kibernetske karte.
Enostaven za učenje in z minimalnimi stroški Mladi pionirji nacističnega prostora so ustvarili ogromno ponudbo NS, nacionalističnih, revizionističnih in skinhead spletnih strani. Tukaj je nebo dobesedno meja.

Vendar obstaja "ampak". Pazite, da vas kibernetski šarm ne bo popolnoma zapeljal. Kljub vsej svoji slavi nikoli ne more nadomestiti konkretnih, pogosto veliko manj vznemirljivih, a prav tako pogosto veliko bolj nevarnih dejavnosti naravnost v realnost zemeljskega boja. Enostavno je zgraditi virtualni novi red, vendar to ni nič drugega kot modna različica starih pravljic, digitalni opis naših sanj in upov. Moral bi vas navdihniti, pritegniti zanimanje in sledilce.
Ampak še vedno je fatamorgana. Prava stvar zahteva kri, znoj, solze, žrtvovanje in trdo delo. Z drugimi besedami, nič za piflarja. In za bojevnike, gladiatorje in berserke, ki jih iščemo, ni enostavne bližnjice, nobenih virtualnih nadomestkov – samo krvava resničnost.

To nas seveda pripelje do bolj konkretnega in tveganega posla izkazovanja naše prisotnosti in stališč javnosti.
Polstoletna zgodovina, ki so jo pisali zmagovalci 2. svetovne vojne, in medijsko poročanje lakajev ZOG-jevega peresa sta dodobra programirala glavnino prebivalstva. V očeh javnosti nismo ne politično korektni ne dobri fantje. Nasprotno, na splošno veljamo za najhujše zlo od časov pokojnega grofa Drakule. Seveda ne pri vseh, a tisti, ki imajo skrivne simpatije, jih dobro skrivajo iz strahu pred izgubo družbenih položajev, večina naših tako imenovanih privržencev pa se še vedno obotavlja aktivno javno izkazovati svetu svoja NS čustva. Ostane nekaj pogumnih src. Obstaja veliko epizod majhne skupine pogumnih "nacistov", ki se borijo z množico rdečih izmečkov. Naša srca krvavijo za temi pogumnimi, a vseeno moram reči, da so bile v večini primerov njihove žrtve zaman ali celo kontraproduktivne. (To lahko rečem po pravici, saj sem osebno sodeloval v več takih neenakih bitkah.) Javnost na tej stopnji ne bo vzljubila »nacista«. Potem bi se ga morali vsaj bati. Javno prikazovanje poraza – ne glede na to, kako pogumno ste nastopili – ni dober PR. Bojim se, da nihče ne ljubi poraženčev. In če smo iskreni, koga drugega kot političnega mazohista pritegne krvavi poraz? Daleč od tega, da bi poškodovali naše sovražnike, ta dejanja v slogu harakirija dejansko krepijo njihovo moč in samozavest.

Spektakularne predstavitve in pohode mora izvajati delovna sila, ki ustreza dejavniku tveganja. Morali bi imeti vsaj poštene možnosti za zmago v kakršni koli ulični bitki, ki se lahko zgodi. Zdaj nam ni nujno, da smo v večini (redko smo na tej stopnji), vendar bi morali imeti (in večinoma jo imamo) večino agresivne volje do zmage. V zadnjih letih, z novim dotokom mladih borcev v naše Gibanje, so se stvari na tej fronti korenito izboljšale. Dejstvo, ki bi moralo sramovati psevdointelektualne kritike skinheadov in privržencev Combat 18!

V dejavnosti srečanj našega gibanja zadnja leta v celoti prevladujejo koncerti WP.
To je za dobro in slabo. Pozitivno je, da imajo koncerti veličastno privlačno moč in tudi – vsaj teoretično – ustvarjajo velika sredstva za našo stvar. Toda preveč koncertov je početje zasebne iniciative korporativnega tipa. Z drugimi besedami, denar, ustvarjen s temi dogodki, gre iz žepov nacionalistov v žepe dobičkarjev.
Številne organizacije so to dopustile zaradi lastne nezmožnosti organiziranja takšnih predstav. V teh primerih naj poskušajo sami pametovati in dokler ne bodo sami sposobni, naj zahtevajo nekakšen davek NS na te zasebne poslovneže.
Navsezadnje ti glasbeniki, ki služijo denar, dobijo denar od naših ljudi in zabavo od naših skupin. Tako kot morajo nadomestiti umetnike, bi morali z deležem dobička prispevati lokalnemu NS gibanju, ki tako ali tako večinoma skrbi za varnost, občinstvo in kupce. Hkrati bi se politični kadri morali bolj aktivno vključiti v same oddaje. Koncert brez političnega sporočila, ki presega besedila rock zvezdnikov, je v najboljšem primeru preprosto nepopoln, v najslabšem pa izguba časa. (Izkusil sem tako imenovane »spominske koncerte«, kjer zadevni mučenik ni bil niti omenjen!) Blood & Honour Scandinavia je v tem pogledu pokazal pot, ko je združil gorečega političnega agitatorja z vznemirljivim zvokom glasbenikov White Power.

In ne pozabite, da vam ni treba imeti koncerta, da bi pritegnili ljudi. Pravzaprav je včasih vse, kar naši tovariši želijo, razpravljati o politiki ali na miren način počastiti enega od naših junakov. In včasih je vse, kar bi si morali želeti, pritegniti čisto politične kadre. To ne pomeni, da so ta druženja kakorkoli dolgočasna. Skrbno pripravljeno veličastno okolje v slovesnem vzdušju ali temeljito politična manifestacija z očarljivimi govorci je morda bolj impresivna in sežljiva do srca kot najbolj profesionalen in radikalen rock izvajalec. Osebno sem bil priča obema in rad bi posebej omenil marše Waffen SS v Budimpešti, ki jih je organiziral Hungaria Skins, proslavo Adolfa Hitlerja kot tudi številna naborna srečanja švedskega NSF ter legendarne marše Rudolfa Hessa DNSB in Blood. & Honor Danska.

Machine Translated by Google

In prosim, ne pozabite na dobra stara druženja, kjer se naši ljudje samo srečujejo, izmenjujejo mnenja, pripeljejo fanta ali punco ali morda radovedne tovariše iz soseske ali službe. Srečate se v lokalnem pubu, kavarni ali pivnici – ali celo doma; malo pijte, veliko govorite (OK, vem, da nekateri radi obrnejo ta vrstni red ...), poslušajte WP glasbo in se nasploh dobro zabavajte. Tudi to je propaganda. Mnoge je v Gibanje pritegnila preprosto potreba po družabnem življenju, tesnem tovarištvu in skupnem življenjskem cilju. Takšnim osnovnim dogodkom mora seveda slediti temeljito izobraževanje in resnejši aktivizem, vendar ne pozabite na socialni del. Potreben je – tako za to, da obdržimo ljudi z nami, kot za dobro razpoloženje. Druženje je bistvena platforma vseh revolucionarnih sil.

Sedaj smo temeljito razpravljali o oblikah propagande. Prav tako pomembna je vsebina vašega propaganda in njena usmeritev. Katera vprašanja je treba poudariti, katerim se izogibati, kako predstaviti svoj primer in komu.

V idealnem primeru bi morala biti vaša tarča vsa bela populacija. Vendar to zaradi omejenih virov ni niti praktično niti mogoče. Pojasnil sem že, kako naj se nacionalsocialisti osredotočijo na organiziranje tistih, ki že delijo naše poglede, vendar so se – iz neznanega razloga – odločili, da se ne bodo organizirali ali pa so izpadli. Tem ljudem je profesionalna in pozitivna predstavitev pomembnejša od same teme. Prenoviti ali vsaj utrditi vero v možnosti in potenciale aktivnega udejstvovanja. Zato se šablone, pravopisne napake in histerično ter pogosto neutemeljeno tarnanje starih časov ne smejo ponoviti. Mreža je dobro merilo napredka in profesionalizma, ki ga je Gibanje doseglo danes. Enako velja za večino revij in večino CD-jev.

Seveda mora biti tudi propaganda, usmerjena proti ljudem, ki niso NS, dobro producirana. A pri tem je vsebina enako pomembna kot kakovost. Pri tem moramo upoštevati, kakšen namen ima konkretna propaganda. Ali želimo novačiti nove člane, si prizadevati za reklamo, pridobiti nove simpatizerje ali pridobiti glasove? Vpis novih članov zahteva več kot malo propagande. To je in bi moral biti dolgotrajen proces, ki vključuje tako propagando kot izobraževanje in krepitev motivacije. Toda prvi korak je dejansko doseči ljudi in včasih je medijska publiciteta najučinkovitejša. Ne trdim, da je vsaka reklama dobra reklama, toda tisk je lačen prodajati časopise in "nacizem" je (vsaj v njihovih lastnih očeh) gotov prodajalec. Malo manipulativne propagande je lahko nagrajeno z dragocenim poročanjem v novicah. Popolnoma se zavedam, da gre za nevarno igro, ki se včasih izjalovi, še vedno verjamem, da lahko in moramo imeti koristi od »učinka šoka« našega političnega radikalizma. Mojster te manipulativne umetnosti propagande je bil poveljnik George Lincoln Rockwell iz ameriške nacistične stranke.

Kakorkoli že, seveda se ne morete zanesti, da bo ZOG-ov tisk vaš glasnik. V najboljšem primeru so ustvarili splošni interes in to za ceno velike sovražnosti. Toda tisti, ki spadajo v to zadnjo kategorijo, tako ali tako skoraj ne bodo našli poti v naš tabor. Za organizacijo, kot je Blood & Honor, odobritev javnega mnenja ni nikoli problem. Pogledi povprečnih ZOG sužnjev bi morali biti nepomembni za BiH. Po svoji naravi bi moralo usmeriti svojo propagando na mlade v obliki, ki jo mladi cenijo, in s sporočilom, ki naleti na strune med najbolj radikalnimi in nezadovoljnimi frakcijami bele mladine. Enako bi lahko rekli za vse nacionalsocialistične organizacije, čeprav njihovo občinstvo seveda ne bi smelo biti omejeno na mlade.

Množična propaganda je pravzaprav samo za populiste in nacionaliste, ki iščejo zastopstvo na volitvah. V teh primerih so naravne teme propagande tiste, ki jih prevladujoče stranke ignorirajo, kot so priseljevanje, izkrivljanje kulture, Nato, Evropska unija itd. Populisti bodo tem vprašanjem dali ekonomski zasuk, medtem ko lahko nacionalisti igrajo na grožnjo nacionalni identiteti. in suverenost. Takšna prizadevanja so, kot sem že večkrat povedal, dokaj zaman. Toda če vam deželni zakoni ZOG ne puščajo druge izbire, potem poskusite uporabiti kakršen koli vpliv, da daste NS pridih sicer poenostavljenemu sporočilu.

Ne glede na to, na koga naslovite svojo propagando, velja splošno pravilo, da ne uporabljajte vulgarnega in primitivnega jezika. (Izključujem glasbeno sceno WP, kjer so besedila obarvana z mladostnimi nagoni in so izrazi političnih čustev in ne političnih sporočil.) Ne samo, da vas surovost hitro pripelje v konflikt z ZOG-jevimi cenzurnimi zakoni proti "rasnemu sovraštvu", ampak je v večini primerov tudi kontraproduktiven. Tudi primitivci in slepi sovražniki ne pričakujejo sporočila, podobnega njihovim najtemnejšim sanjam. Za vklop ne potrebujejo prevelikega odmerka. In iskreno, ali so to ljudje, na katere bi se morali osredotočiti? Ne trdim, da takšni ljudje niso potrebni ali sploh niso zaželeni. Pridejo časi, ko se mora ves intelektualizem in dobri nameni odmakniti pred močjo surovega. In ali se politična iskrenost ocenjuje po njeni uglajenosti? Toda na splošno vulgarizmi niso niti potrebni niti koristni. To ne pomeni, da propaganda nikoli ne sme biti radikalna. Seveda mora. Toda radikalizem ni isto kot zbirka žaljivih besed in žaljivk. Tako kot so neizzvani fizični napadi na priseljence kontraproduktivni in vas zaprejo brez utemeljenih razlogov, so tirade sovraštva le negativni signali. Priseljevanje je problem in povzročajo ga zahrbtni politiki zatiralskega in tujega režima ZOG.

Machine Translated by Google

Kritizirajte pojav in usmerite svojo jezo proti politikom. So vaši sovražniki, so sovražniki vaše države in rase. Naredi jih tudi za sovražnika svojih sodržavljanov!

Judje so bili najljubša tema naše literature že od rojstva nacionalsocializma. »Judovsko vprašanje« je izrednega političnega pomena in zavest o sionistični nevarnosti je bistvena za vse nacionalne revolucionarje.
Vendar je propagandna vrednost te zadeve minimalna. Ljudje so na splošno pogojeni in programirani, da čutijo naklonjenost do Judov z množičnim izkrivljanjem zgodovinskih dejstev in zatiranjem politične realnosti. Ko je treba v naši propagandi omeniti »Izbrane«, jih je treba opisati kot sioniste in ne preprosto kot »Judje«. To je bolj sprejemljiv izraz in boljši politični opis. S tem se osredotočite na politiko in ne na raso in lahko celo obrnete obtožbe o "rasizmu" proti svetovljanom samim. Ne pozabite – in poskrbite, da tudi drugi ne pozabijo –, da so Združeni narodi (od začetka uresničene sionistične sanje) dejansko označili cionizem za rasizem in da je to ideologija, s katero država »Izrael« opravičuje svojo okupacijo arabske zemlje ter izgon, zatiranje in preganjanje semitskih Palestincev.

Propagando lahko grobo in morda cinično opišemo kot najbolj privlačne koščke vaše ideologije.
Ne pozabite, da bo, čeprav je sredstvo in cilj, sabotiral vaš namen, če ni pošten in resničen. Ves čas imamo na sebi intenzivne žaromete ZOG-a, zato ne nasedajte lažem in neumnemu ustrahovanju. Prav tako ne smete dovoliti, da bi vam poceni vznemirjenje oportunizma preprečilo, da bi povedali neprijetne resnice, niti se ne odpovejte svojim radikalnim prepričanjem. Samo udarite po žeblju in udarite s kladivom. Ljudje vas bodo slišali in se spraševali, kaj gradite. Konec koncev je tvoj lasten nesebičen in idealističen primer najboljša vrsta propagande!

Machine Translated by Google

4. poglavje:
NASILJE IN TEROR

Občutljivo poglavje, vendar ne tako bistveno in prevladujoče, kot verjamejo naši sovražniki (ali bo vsaj prepričano splošno mnenje). Vseeno nobena tema ne sme ostati brez razprave in glede na resnost njenih posledic bom ravnal previdno, da ne bi prišlo do nesporazumov – ne s strani prijateljev ne sovražnikov.

V šoli so nas učili, da se z nasiljem poslužujejo le tisti brez argumentov, samo zato, da zapustijo razred in imajo dobre možnosti, da se zapletejo v krvavi prepir zaradi kakšnih mladostniških nesoglasij. Z drugimi besedami: teorija je eno, realnost pa drugo.

To se morda zdi cinično in vsekakor ni »politično korektno«, vendar je toliko stopenj nasilja, kolikor je razlogov zanj. Instinktivno nasilje samoobrambe je seveda najbolj sprejemljivo za družbo nasploh. Manj privlačno se morda zdi športno nasilje huliganov – posamezno ali v organiziranih skupinah. Enako velja za občasno versko nasilje skinhedov (ki je lahko pravzaprav čisto samopreživetje v nenehnih tolpskih vojnah med anarhisti in priseljenci na eni strani ter domoljubnimi skini na drugi). In motoristi iz klubov MC imajo dolgo tradicijo nasilja v vseh oblikah. Te ljudi je enostavno zaničevati in obsoditi kot »brezumne razbojnike« in »zločinske divje živali«. Ni tako enostavno, a veliko bolj konstruktivno je usmeriti to agresivno energijo v politično uporabo. Ko se »pravi patriot«, ki želi demonstrirati, sooči s krvoločno rdečo drhaljo, sem prepričan, da si želi, da bi bilo v našem lastnem taboru več »razbojnikov« in »nasilnikov«. Kdo naj še sestavlja kolone naših varnostnih sil?

Obstaja pa še ena vrsta nasilja, ki je vsaj v nekaterih evropskih državah splošno sprejeta, in sicer agresivne množične demonstracije. Če se lahko francoski kmetje s silo uprejo državni izdaji in policijski brutalnosti, ne bi smelo biti nič moralno narobe, če uporabite silo za obrambo svojih ljudi in države. In če je kakršno koli nasilje smiselno, mora biti močnejše od opozicijskega. To je čista logika, vendar se zdi, da se še vedno nenehno poudarja. Zaradi obotavljajočih se polovičnih ukrepov boste potolčeni, prav tako kot bo vaša organizacija postavljena pod škorenj vaših političnih sovražnikov.

Rdeči se zanašajo na nasilje. Ne zato, ker ne verjamejo v lastno neumno retoriko, temveč zato, ker se je nasilje izkazalo za učinkovitejše zaradi njihove številčne prednosti. In seveda, dejstvo, da udarjanje "nacista" po glavi le redko povzroči težave z zakonom in vas pogosteje naredi junaka tiska. Kako dolgo se bomo pustili poniževati in zasmehovati tem anarhističnim razbojnikom, ki opravljajo umazano delo kapitalistov, komunistov in sionistov?

Pacifizem je za nespametne sanjače in genetske slabaše. Nasilje kot samoobramba je naravno in nedvomno. Toda spet velja, da je napad najboljša oblika obrambe. Kam nas torej to vodi? Nihče ne bi zanikal, da so bili vsa ta leta, odkar je Adolf Hitler dal življenje za našo raso v berlinskem bunkerju, nacionalisti in rasno zavedni belci (pa tudi celotna arijska rasa) v obrambi. Ali ni že skrajni čas za boj?

To je vsekakor sugestivna argumentacija, kajne? Lahko bi si to zlahka razlagali, kot da je čas, da zgrabite te puške in začnete streljati nazaj. No, še ni čas! Veliko preveč pogumnih tovarišev je ZOG vzel iz obtoka zaradi igranja s puškami in granatami. In namenoma uporabljam to besedo, ker v 88% primerov ne govorimo o ljudeh, ki uporabljajo orožje, temveč ga zbirajo – skrito (a očitno ne dovolj dobro!) ali se šopirijo z njim in privabljajo agente ZOG kot muhe. smorgasbord. V večini preostalih primerov je bila agresivna frustracija vžigalni dejavnik in ne skrbno revolucionarno načrtovanje. Izjeme so seveda Red in še nekaj bolj organiziranih in dobro načrtovanih nasilnih udarcev proti režimu ZOG. Kar zadeva organizacije, ki v svojih operacijah odkrito uporabljajo nasilje, predvidevam, da Combat 18 ni le najbolj znana, ampak tudi ena zelo, zelo redkih trenutno obstoječih. In tudi C18 je – vsaj za zdaj – operativno premalo aktiven.

Več organizacij in posameznikov je, ki GOVORIJO o revolucionarnem nasilju. Večina je iskrenih, nedvomno pa so med njimi tudi sovražni provokatorji in lažne skupine, ki skušajo poštene domoljube zvabiti v nezakonite razmere in jih nato ujeti v past. Primeri tega so legija.

In na žalost iskrenost ni jamstvo za inteligenco, dejansko dejavnost ali uspeh. Tisti, ki se odločijo za tvegano pot aktivnega in ne teoretičnega oboroženega odpora, naj ne le dvakrat premislijo, preden se podajo v tako nevarne podtalne dejavnosti. Podtalna celica bi morala tudi skrbno načrtovati svoje delovanje in se izogibati kakršnemu koli stiku s tistimi, ki so vključeni v legalni del boja – zaradi lastne varnosti, pa tudi zato, da ne bi ogrozila običajnega političnega dela s povezovanjem teh organizacij s subverzivnim nasiljem in s tem, kar bi lahko označiti za terorizem.

Machine Translated by Google

Kar zadeva etablirana NS gibanja in domoljubne stranke, očitno ne morejo sodelovati, iniciirati ali celo aktivno podpirati dejanj političnega terorizma. Po drugi strani pa patetični napadi nekaterih »zmernih« skupin (nekatere se žalostno imenujejo »BiH«), ki obsojajo dejanja neposredne sile zaradi lastne malenkostne varnosti, ne le sramotijo strahopetce, ampak še huje razcepijo Gibanje kot celoto.

Na tej stopnji je bistvenega pomena imeti jasen pogled na situacijo, v kateri so se znašli nacionalsocialisti in vsi beli patrioti. Zato si moramo zastaviti več pomembnih vprašanj. Kaj je terorizem? Ali gre zgolj za klasičnega "norega bombnika" ali za gverilske skupine z orožjem? Kdo so največji teroristi? Tisti, ki namerno poskušajo nevtralizirati naše državljanske pravice, zmanjšati našo politično svobodo, zasmehovati našo zgodovinsko dediščino, sprevrženo našo nacionalno kulturo, mešati naše ljudi in na koncu iztrebiti našo raso? Ali tisti, ki se – z občutkom, da nimajo druge možnosti – za boj vračajo z nasiljem?

Mediji in druge levičarske institucije hitro poveličujejo oborožen odpor z njihove strani. Kurdi so zatirani in imajo zato pravico izvajati teroristična dejanja ne le v Turčiji, ampak tudi po vsej Evropi. Prav tako muslimanski kosovski Albanci in Čečeni. In seveda vsaka skupina indijskih rdečih v Latinski Ameriki. (IRA, dokler socializem prevlada nad nacionalizmom, in Palestinci, dokler niso resna grožnja »Izraelu«.) Celo morilske Rdeče brigade v Italiji in skupina Baader-Meinhof v Nemčiji so radikalcem rdečega vina dale nekaj prijetna vznemirjenja. Pravzaprav po vsem zahodnem svetu komunistične in anarhistične skupine na norem robu pridigajo o nasilnem strmoglavljenju kapitalističnega sistema. Pustijo jih pri miru, medtem ko so vse nacionalistične skupine, četudi namigujejo na uporabo sile, preganjane, preganjane in prepovedane. Očiten razlog je, da ne samo, da ti nori levičarji ne predstavljajo prave grožnje ZOG-u, temveč so pravzaprav ZOG-ovi lastni politični mafijci, ki jim je dovoljeno tekati naokoli in povzročati opustošenje, da bi fizično izbrisali pravi odpor proti marksistom, kapitalistom in sionistom, namreč nacionalistična opozicija.

Primer iz Švedske natančno pokaže, kaj mislim: medtem ko je v Helsingborgu potekala sodna tožba kanclerja "pravičnosti" proti trem nacionalnim revolucionarjem BiH zaradi širjenja glasbe belega ponosa, so rdeči piromani zažgali studio nacionalistične rock skupine Ultima Thule v Nyköpingu. . Medtem ko ZOG-jeva desna roka poskuša zapleniti (in na koncu zažgati) zgoščenke z domoljubnim rockom, leva roka takoj zažge vir zgoščenk! Kaj se je zgodilo s svobodo umetnosti? Kako si drznejo ti hinavci stokati nad simboličnim sežiganjem sprevržene in subverzivne literature v 3. rajhu , medtem ko ti kvazidemokrati aktivno ali pasivno dopuščajo zatiranje kulturne svobode pod lastno vladavino? Kakšne signale oddajajo storilci ZOG s takimi dejanji? Gre za čisto hujskanje proti terorizmu.

Če to ni dovolj, kaj pa tole: To prekletstvo resnični evropski enotnosti, »judovsko židovstvo« bankirjev in birokratov, svetovljanov in izdajalcev, se je zapletlo v histerično kampanjo proti Avstriji, ker je uveljavljala svojo demokratično pravico do glasovanja v vladi po lastni izbiri (stavim, da ZOG obžaluje, da Ostmark zdaj ni del njihove nemške province Bundes!), hkrati pa sprejema vse komuniste, prokomuniste ali postkomuniste v drugih evropskih vladah in dela večmilijardne opičje posle z največjo komunistično diktaturo doslej, namreč Rdečo Kitajsko.

Kot rečeno, mamljivo je koketirati z idejami oboroženega odpora, terorističnih akcij, sabotaž in nasilnega strmoglavljenja jarma ZOG. Današnji zatiralski vladarji, ki se ukvarjajo z različnimi stopnjami državno odobrenega terorja, ne morejo kriviti nikogar drugega kot sebe za izbruhe tako imenovanega »nacističnega« protiterorizma. Moralno odgovornost nosijo izključno tisti, ki zatirajo pravice drugih in ogrožajo obstoj teh ljudi. Naj bo to kristalno jasno.

Vendar, ali je pametno popolnoma pustiti nekaj možnosti, ki nam jih tako imenovana demokracija še daje? Osebno menim, da bi morali poskušati delovati znotraj sistema – znotraj razuma. Obstajajo načela in ideje, ki jih zastopamo in ki nikoli ne morejo biti ogroženi, ne glede na to, kar režim zahteva od nas. In včasih so nasilna dejanja, v obrambo ali kot nujna povračilna dejanja, neizogibna. Toda po mojem mnenju bi morali poskušati izkoristiti te možnosti, ki nam jih današnja zakonodaja dejansko daje.

Nekateri so drugačnega mnenja. To je treba spoštovati in ne obsojati. Nihče nima zagotovljenega recepta za zmago. Nasprotno, upornik bi lahko pokazal na rezultate povojnega NS/nacionalističnega gibanja, ki kažejo na videz neskončen niz neuspehov. Toda tisti, ki se odločijo tvegati tako svoje življenje kot življenje svojih soborcev in morda celo nedolžnih mimoidočih, imajo veliko odgovornost, ki je ne bi smeli jemati zlahka.
Brez duševnega usposabljanja in fizične pripravljenosti ti ljudje ne bodo preživeli sobote, in čeprav lahko občudujemo njihovo junaštvo in pobudo, to občudovanje ne more nikoli nadomestiti izgube pogumnih tovarišev zaradi inkarnacije ali likvidacije za prizadevanja, ki so bila vsa zaman.

Machine Translated by Google

Ta knjiga je predvsem priročnik za politično delo, ki so ga napisali privrženci Blood & Honour. To ni terenski priročnik za gverilsko bojevanje. Slednji so lahko dostopni iz večine oblačil za preživetje. Knjige o tej temi segajo od priročnikov ameriške vojske do anarhističnih kuharskih knjig. Zato se ne nameravam spuščati v podrobnosti vojnih operacij.
Rekel bom le, da tudi glede tega obstaja več šol obnašanja. Imate tiste, ki verjamejo v relativno novo strategijo Leaderless Resistance, kar pomeni majhne celice majhne skupine nacionalnih revolucionarjev (vključno z enim človekom-operaterjem), ki delujejo neodvisno in napadajo sistem ZOG z neposrednimi dejanji nasilja in/ali sabotaže.
Besedno zvezo je skoval znani ameriški NS upornik Louis Beam, ki jo opisuje na naslednji način: »Nasprotno, ZADNJA stvar, ki jo hočejo zvezni vohljači, če bi sploh imeli izbiro, je tisoč različnih majhnih fantomskih celic, ki nasprotujejo njim. Lahko je razumeti, zakaj. Takšna situacija je obveščevalna nočna mora za vlado, ki želi vedeti vse, kar more o tistih, ki ji nasprotujejo. Federalci, ki lahko v danem trenutku zberejo ogromno število, delovno silo, vire, zbiranje obveščevalnih podatkov in zmogljivosti, potrebujejo le osrednjo točko za usmerjanje svoje jeze (tj. Waco). En sam prodor piramidne organizacije lahko privede do uničenja celote. Medtem ko Leaderless Resistance ne predstavlja nobene ene same priložnosti za federalce, da bi uničili znaten del odpora."

Drugi slavni ameriški nacionalni revolucionar, naš tovariš John Metzger iz WAR, je to izrazil takole: »Odpor brez vodstva je modni naziv za samozagnane fanatike, ki so sprejeli ideologijo rasnega in osebnega preživetja in se jo pripravljajo izvesti na kakršen koli način, potrebovali cilj. Sofisticirane organizacije so v tem obdobju izguba časa in denarja. Posameznik ali majhna celica ima v svojih rokah veliko moč. Ali Jud potrebuje neskončne sestanke, da bi mu povedali, da je nacist sovražnik? Ali volk potrebuje člansko izkaznico, da zalezuje jelena? Je Unibomber imel uniformo ali mahal z zastavo? Leaderless Resistance ni končni izdelek, vendar je najboljši v tej fazi boja. Ljudje se pridružijo članskim skupinam, da bi občutili moč skupine. Pravim, če nisi močan, ni skupine, ki bi te lahko naredila takšnega."

Drugi vidijo to zgolj kot kaotične in neučinkovite provokacije proti kolosalnemu stroju moči ZOG.
Raje imajo vojaške operacije klasičnega gverilskega sloga s centralnim koordinatorjem in strogim vodstvom »stare« šole. (Za zanimivo in čeprav izzivalno kritiko Leaderless Resistance glejte revijo Resistance , zima 2000.)

Sam sem o tem razpravljal v članku v reviji Blood & Honour Scandinavia št. 3 in prišel do zaključka, da obstajajo prednosti in slabosti na obeh straneh argumenta (presenečenje, presenečenje). Zdi se, da je slog LE najbolj primeren za državo velikosti in miselnosti ZDA. Amerika ima dolgo in globoko zakoreninjeno tradicijo vigilantnega delovanja, ki v evropskih državah skoraj ne obstaja. Zlasti nordijske družbe so veliko manjše in je zato težje delovati kot anonimna udarna sila. To ne pomeni, da v skandinavskih državah ni bilo poskusov sabotiranja družbe z individualnimi akcijami. Rdeči so začeli z njim v začetku tega stoletja in tradicijo ponovno prevzeli (čeprav na veliko bolj umazan način) v šestdesetih in sedemdesetih letih. Na Norveškem so bili v sedemdesetih in osemdesetih dokaj krvavi poskusi samotnih volkov NS, medtem ko so na Švedskem nacionalni revolucionarni tovariši, ki so nazadnje končali v zaporniški organizaciji Arijska bratovščina, zagrešili več terorističnih dejanj po teorijah brezvodnega odpora. Potem je bil tu slavni primer tako imenovanega švedskega Laser Mana, ki je ustrelil dolgo vrsto priseljencev in enega od njih ubil. In umor marksističnega premierja Olofa Palmeja na Švedskem je lahko, ali pa tudi ne, končno dejanje brezvodnega odpora.

Toda razen umora Palmeja, ki kaže na močno organizacijo, ki stoji za ukinitvijo, so bili vsi ujeti - naj bodo rdeči, modri ali rjavi aktivisti. Obstaja tudi tveganje, da nacionalistični voditelji promovirajo idejo, da bi se izognili odgovornosti ali še huje, da bi si izognili, da bi si »umazali roke«. In res je, da je švedski VAM (White Aryan Resistance) dokončno propadel zaradi pomanjkanja organiziranosti in težnje po odporu brez voditeljev.
Njihove dejavnosti so bile spontane in slabo pripravljene – prepogosto posledica trenutnega »navdiha« in ne premišljene strategije individualnega vojskovanja.

Torej, kaj je odgovor? Ni – tako kot večinoma v življenju – niti da niti ne. V nekaterih državah je Leaderless Resistance zelo priporočljiv. V drugih, na primer v Nemčiji, je zaradi diktatorskih ekscesov ZOG postalo nujno za zagrizene nacionalsocialiste. (Rote Armee Fraktion se spreminja v Braune Armee Fraktion tik pred frustriranimi častniki STASI!) V Skandinaviji - zlasti na Švedskem in Danskem - zdaj obstajajo dobro organizirana NS gibanja, ki dejansko poznajo rezultat. Pripravljeni so delati legalno, če jim »demokracija« dopušča. Pripravljeni pa so tudi spremeniti svoj način delovanja, če bo to potrebno. Enotnost pomeni moč, dobro organizirano gibanje močnih posameznikov pa to moč pomnoži s številom članov.

Machine Translated by Google

Po drugi strani pa nekateri tovariši najbolje delujejo sami in njihova dejanja so takšne narave, da je potrebna popolna anonimnost in nobena organizacija ne more prevzeti odgovornosti, ne da bi za vedno zapustila svoj pravni status. Lansko leto je Washington Post poročal, da so anonimni samotarji, ki se pojavljajo na sestankih, vendar ne kot člani, poslušajo, a se ne dajo slišati - in se nato lotijo lastnega subverzivnega in nasilnega posla, po FBI-ju največja grožnja družbi. Te bele volkove samotarje je treba spoštovati in jih pustiti pri miru, da zalezujejo najhujše sovražnike naše rase. Ne pričakujejo podpore in pomoči, zaslužijo pa si priznanje in razumevanje.

Ne glede na to, kateri način boste izbrali, je na koncu odvisno od nikogar drugega kot od vas samih. Ne glede na to, ali delate v organizaciji z ramo ob rami s svojimi tovariši iz NS, ali pa greste po temni in osamljeni poti individualnega boja proti terorizmu, morate v svoja dejanja vložiti vso svojo energijo, vse svoje srce in vse svoje možgane!

Machine Translated by Google

5. poglavje:
AKTIVIST

Vaše življenje nacionalnega aktivista je precej podobno potovanju po tistih starih družabnih igrah. Med skakanjem z enega polja na drugega ste pogosto prisiljeni izbrati karto, ki vas popelje nazaj na začetno točko, prisili, da plačate denar, vam reče, da počakate, vas spravi v zapor ali – na pozitivni strani – da imate še eno priložnost, da vržete kocko, vam omogoči skok naprej ali vas kako drugače nagradi. To je potovanje, polno številnih nevarnosti in manj nagrad, ki vas na koncu pripelje do končne postaje – kot zmagovalca ali, če sodeluje veliko igralcev, bolj verjetno kot poraženca. Vznemirjenje je v igri, vendar je zmaga še vedno glavni namen dejavnosti.

Če vam povem resnico, je v igri življenja nagrad manj in veliko bolj narazen kot nevarnosti in padci. Pretvarjati se drugače bi bilo ne le lažno, ampak tudi nesmiselno. Ne potrebujemo igralcev, ki ne znajo tvegati in sprejeti kvot. Tudi možnost zmage je veliko manjša. Po drugi strani pa poraz v družabni igri ni velik zalogaj, medtem ko je poraz v boju za oblast nič manj kot katastrofa, kjer nihče ne pride na drugo mesto in kjer celo tako imenovani zmagovalec na koncu izgubi. Življenje na zemlji brez civilizacijskega, podjetnega in stabilizacijskega učinka arijskega človeka ni nič drugega kot popolna katastrofa.

Ko se vključite v belo rasistično politiko, boste našli vse vrste ovir. In največja grožnja politični "karieri" nadobudnega aktivista niso ne Rdeči ne ZOG. Najučinkovitejše nevtralizatorje najdemo na lastnem ozemlju: starši, žena/mož, fant/punca, učitelji, šef, sodelavci in tako naprej. Ena stvar mora biti kristalno jasna vsakomur, ki želi sodelovati v našem boju. Nikoli več ne boste živeli povsem »normalnega« življenja in bolj ko se boste angažirali v naši stvari, manj normalno bo postajalo. To ne pomeni, da bo vaše življenje postalo "nenormalno".
Enostavno se moraš posloviti od številnih običajnih kariernih možnosti, tistih trinajstih in ducatov »prijateljev«, tistega fanta ali punce, ki te ima morda bolj rad zaradi tega, kar hoče od tebe, kot zaradi tega, kar v resnici si, in seveda spoštljivost, za katero hrepenijo vaši starši ali zakonec, in učitelji. Ne morete pričakovati varnega življenja v buržoaznem pomenu besede. Živeli pa boste obstoječe življenje in kar je še pomembneje: smiselno!

Žalostno je dejstvo, predvsem pa težko za nas, ki verjamemo v vrednote družinskega življenja in vidimo načelni pomen reda in discipline, a vsak dobronamerni nasvet bližnjih o izogibanju nacionalističnim vpletanjem preprosto ne smete upoštevati. Če ne, si upam trditi, da vaša motivacija nikoli ni bila tako močna in da tako ali tako nikoli ne bi prenesli pritiska pred vami. Mnogi starši grozijo z najrazličnejšimi povračilnimi ukrepi in v nekaterih primerih celo s popolno zavrnitvijo. Večinoma to izvira iz njihove pristne skrbi za vas in ne bo nič drugega kot obupane, a prazne grožnje. V tistih nekaj primerih, ko dejansko pride do popolnega preloma, verjamem, da je to posledica skrbi družine zase kot pravih državljanov in ne skrbi za svojeglavega in neubogljivega sina ali hčer. Kar se tiče fantov in deklet ter mož in žena, bi vas morali imeti radi zaradi tega, kar ste, ne tega, kar ste. Dober nasvet: hodite in se poročite z osebo, ki deli vaše poglede. Razmerje je včasih dovolj težko tudi brez političnih polemik. Iz izkušenj veterani našega gibanja vedo, da se politično mešani zakon največkrat konča tragično in žalostno – po letih škodljivih kompromisov z obeh strani.

Ko gre za naše politične sovražnike, proti nam nimajo pravih argumentov. Seveda se lahko takrat obrnejo tudi na fizično nasilje, vendar večinoma zadostuje, da nasprotnikom vzbujajo občutek strahu. Številni tovariši, ki so preživeli pritiske svojih najdražjih, se sesujejo od tega paralizirajočega strahu, ko tisk objavi njihova imena in – bog ne daj – slike v povezavi z medijskim neskončnim nizom »nacističnih« razkritij. Pa kaj? Kaj se lahko zgodi? No, v nekaterih primerih se je njuno dvojno življenje končalo in njune skrivnosti so prišle na dan. Minilo je članstvo v sindikatu, minila so površna poznanstva, nekateri idioti te zlobno gledajo. Spet pravim: pa kaj? OK, obstaja tveganje, da izgubiš službo. Toda ne odidite od tega kar tako; se borite nazaj in poiščite dobrega odvetnika, da vam zagotovi masten odškodninski ček. Še vedno imate nekaj pravic in čeprav ZOG vlada, se mora še vedno držati zakonov, ki izvirajo iz arijskih predstav o pravičnosti. Bodite pogumni in se obnašajte kot tisti Whiteman, za katerega pravite, da ga predstavljate! Nikoli se ne plazite in nikoli jim ne dovolite, da bi brez boja posegali po vaših pravicah. Ljudje na splošno občudujejo pogum in spoštujejo človeka načel. Tako kot se naši sovražniki bojijo takšnih lastnosti. Ne glede na vaša politična stališča boste ugotovili, da vas na dolgi rok ocenjujejo predvsem po vašem osebnem vedenju. S poštenostjo in častjo, spodobnostjo in neustrašnostjo boste premagali večino negativnih učinkov medijske izpostavljenosti.

Machine Translated by Google

Na Švedskem so združeni mediji ZOG uporabili izredna sredstva, da bi po svojih besedah "ustavili naraščajočo plimo fašističnega nasilja". Razkritje 62 vodilnih nacionalistov na Švedskem s strani štirih največjih časopisov naj bi zatrlo nacionalsocializem v tej državi. Ravno nasprotno, deloval je kot zdrav očiščevalni proces, ki je odfiltriral slabiče in strahopetce, pustil pa je nezlomljive trdoline, ki jim je izguba vsake »uglednosti« ali službe dala le več motivacije in časa za vključitev v politični boj. Čeprav verjamem, da je bil glavni namen te medijske kampanje služiti denar z radovednostjo javnosti, so bili kakršni koli resnični upi medijskih krtov, da bodo služili »antifašizmu«, razblinjeni zaradi dejanskega rezultata ducata člankov o histeriji nezemljanov . Pravzaprav bi morale vse države izkusiti to, kar se je dogajalo na straneh švedskih časopisov ZOG. Tako gibanje NS ne bi bilo več onesnaženo z nečistimi elementi, ki iz osebnih razlogov zadržujejo Gibanje in/ali nadalje povzročajo zadrego ali čisto škodo našemu boju. Nočna mora pretendentov in dobičkarjev, sranih umetnikov in pop zvezd bi bila blagoslov našega Gibanja!

Seveda obstaja tudi osnovni strah pred nasiljem, ki se ga morajo mnogi naučiti premagati. V tem ni sramu.
Večina ljudi – tudi med nami – ni nagnjena k nasilju in ga pravzaprav niti ni vajena. Njihov značaj je morda nenasilen, vendar imajo vsi zdravi ljudje po naravi nagon po nasilju. Morda se hitreje pojavi pri določenih posameznikih in rasah, vendar se bo vsaka genetsko zdrava oseba nasilno odzvala, ko bo ogroženo njeno življenje. Tudi najkrotkejša bitja narave se obrnejo k nasilju, ko so potisnjena v kot.

Tukaj lahko intelektualne študije storijo zelo malo, razen da morda izpostavijo ideološko argumentacijo za nasilje v določenih situacijah. Samo strah je treba premagati s treningom in prakso. In to pomeni sodelovanje v dejavnostih, ki se lahko končajo v silovitih spopadih. Pri tem sta popolna podpora veteranov in tesno tovarištvo soborcev absolutno bistvenega pomena. Vsi smo bili enkrat »novinci« in na prekaljenih tovariših je, da poskrbimo, da se ne konča tam. Mislim, da se zelo malo posameznikov navadi na nasilno stran politike, vendar bi se morali naučiti živeti s tem. Ker je v naših razmerah to pravzaprav žalostno življenjsko dejstvo. Prav tako ne trdim, da je treba vse naše kadre poslati na bojno polje uličnih demonstracij in maršev. Zavedati se moramo, da nekateri ljudje v takšnih situacijah preprosto ne delujejo najbolje, in seveda je tu varnostni element. Obstajajo tisti med nami, ki lahko pod krinko anonimnosti dosežejo veliko več.

To ni brezplačen in preprost način za izogibanje težavam. Zadeva tiste na občutljivih delovnih mestih in položajih, ki so sredstva gibanja, kot so odvetniki, sodniki, policisti, uradniki, bankirji, novinarji itd., pa tudi seveda pod krinko infiltratorji. To je bilo več let težavno navzkrižje interesov znotraj gibanja. Voditelji so težko sprejeli, da so se nekateri tovariši raje osredotočili na svojo izobrazbo in/ali kariero, kot da bi sodelovali v spektakularnih političnih trikih. Prevečkrat je bil zahtevan ta skepticizem motivov. Ko je kandidat za NS našel eleganten položaj v življenju, je hitro izginil izpred oči. Kot je sarkastično rekel moj prijatelj: "V Gibanju nikoli ne vidiš nikogar z avtomobilom Porsche!" Kljub temu pa se celo nekateri od teh navideznih opustilcev držijo svojih notranjih prepričanj, čeprav o tem zelo molčijo. Z drugimi besedami, so mirujoče sredstvo za namen. Na Gibanju je, da jih prepriča, da je v njihovem in našem interesu, da se na nek način naredijo koristni. Stiki na visokih položajih niso nikoli napačni in v naših krogih jih je milo rečeno malo. Zato jih moramo čim bolje gojiti. Še bolje pa je, ko lahko Gibanje že od samega začetka spremlja izobrazbeno in poklicno kariero svojega podpornika. Vem, da je to občutljivo in pogosto jalovo delo, kjer je tveganje neuspeha – bodisi zaradi izpostavljenosti ali osipa – veliko. Toda nagrade v uspešnih primerih so takrat še toliko večje. Potrebujemo stike v policiji in pravnem sistemu iz očitnih razlogov, potrebujemo uspešne poslovneže, ki nas finančno podpirajo, potrebujemo notranje stike s tiskom, da bolje predstavimo svoj primer, potrebujemo tovariše z vojaško izobrazbo za možnost prihodnjih oboroženih spopadov in in tako naprej. Še vedno pa potrebujemo dobrega starega tradicionalnega političnega vojaka. Brez njega ali nje je vse ostalo izguba energije. Ta kategorija tovarišev bo vedno prevladujoča in zato glavna tarča tega terenskega priročnika.

Namen tega poglavja ni, da bi vam natančno povedal, kaj morate storiti. To je odvisno izključno od vaših sposobnosti in želja. Od vas pa se zahteva, da v svoje sodelovanje vložite ves svoj trud, energijo in veščine.
Nič več ne potrebujemo hobijev, honorarnih politikov in vikend bojevnikov. Takšni ljudje so že predolgo breme gibanja. Ker pa gre za priročnik za B&H in NS aktivista, je prav, da vam podamo nekaj smernic o različnih oblikah delovanja, med katerimi lahko izbirate.

Če občutljivost vašega poklica ni ovira, potem se morate organizirati! In tudi če vam služba prepoveduje, bi morali biti v skrbnem, a stalnem stiku z Gibanjem. Eden od učinkovitih, a prikritih načinov za to je prek številnih spletnih strani NS/WP/B&H. Toda praviloma morate biti organizirani. Organizacij in ravni aktivistov je tako veliko, da imate na izbiro več kot dovolj alternativ.

Machine Translated by Google

Znotraj gibanja Blood & Honour vodstvo ni tako strogo in organizacijske oblike so veliko ohlapnejše od večine drugih skupin NS. To pa ne pomeni anarhije ali da se od vas nič ne zahteva. Nasprotno, BiH se zanaša predvsem na osebno iniciativo, ki temelji na trdnem nacionalsocialističnem prepričanju. Ker sem mlada organizacija z glasbeno sceno kot glavno atrakcijo in prevladujočim propagandnim orodjem, se dobro zavedam številnih dejavnikov tveganja. Alkohol, slava in dobiček so glavne vabe, ki so uničile preveč potencialno dobrih nacionalistov.

King Alcohol je bil vedno dobrodošel in časten gost v naših krogih - od zgodnjih dni grobih in hudomušnih nemških mož SA do današnjih množic skinheadov. In da gre za pojav, omejen na osnovno raven Gibanja, je preprosto mit. Elitni vojaki SS in partijski voditelji so bili pod vplivom alkoholnih duhov. Adolf Hitler je bil trezvenevec. Bil je tudi vegetarijanec. Ampak der Führer je bil edinstven in nisem eden tistih, ki načeloma nasprotujejo alkoholu. Nenehni pritisk na naše kadre potrebuje varnostni ventil, alkohol pa je za mnoge preprosto sredstvo za nujno sprostitev. Seveda je preveč lahko prekletstvo, vendar sem videl tudi ljudi, ki so se iz posebnih ideoloških razlogov dlje časa popolnoma izogibali alkoholu, le da so doživeli živčni zlom, ki je povzročil veliko več osebne in politične škode kot običajno uživanje alkohola bi povzročilo. Strinjajmo se glede tega: če se odločite zaužiti alkoholno pijačo, potem obstaja čas in kraj – in omejitev.

Pravijo, da je vse relativno. Zvezdništvo vsekakor je. Na žalost nas ni tako veliko, a vseeno hrepeniš po slavi in bogastvu tudi med našim omejenim številom rock'n´ rollerjev. V zadnjem času so organizacije, ki so do nedavnega sprejemale podstrešja in zahteve nekaterih "zvezdnikov", počistile svojo sceno in naredile konec aroganci in nerazumnim zahtevam po honorarjih. Po drugi strani pa vnema nekaterih nacionalističnih (?) glasbenih založb s pripravljenim denarjem v mastnih rokah, da bi rock zvezdnike WP pridobili za svojo založbo, pogosto vodi samospoštovanje in denarne zahteve umetnikov do nesorazmerja in navzgor. v zraku. Če ste umetnik WP, ne pozabite, da je namen vaše dejavnosti širjenje našega sporočila o belem rasnem nacionalizmu, zabava in navdih naših ljudi ter zbiranje sredstev za gibanje. Če ste v tem zaradi denarja, predlagam, da preizkusite mainstream in vidite, kako daleč vas to pripelje, preden se utopite v njihovi kozmopolitični kanalizaciji zdrobljenih iluzij in sanj. Če vas zanima slava, morate vedeti, da vas občinstvo ceni zaradi sporočila, ki ga prinašate, in veselja, ki jim ga dajete kot kolegi nacionalsocialisti. Seveda bi morali – če je le mogoče – prejeti nadomestilo za svoj čas in trud, vendar tako kot drugi, ki delajo tisto, v čemer so dobri, v korist našega cilja, preprosto ne morete pričakovati posebne VIP obravnave. Ian Stuart je za naše Gibanje naredil več kot večina in zagotovo več kot kateri koli drugi beli roker. Nikoli ni imel arogantnega odnosa, nikoli ni finančno obogatel s svojim neprecenljivim delom. Tukaj je vaš idol, ne Elvis Presley ali The Rolling Stones!

Ko resnično verjameš v cilj, o katerem poješ ali igraš, bi moralo biti zadovoljstvo, da dosežeš naše »mase« in jih motiviraš, da nadaljujejo, največja nagrada sama po sebi. In na srečo je danes veliko umetnikov, ki to razumejo. Naveličani so primadonina podstrešja in dobičkarstva, ki so se pojavila po tragični Ianovi smrti. Zdaj igrajo nazaj! Njihova besedila so brezkompromisna, njihova izbira založbe je politična in njihove zahteve so spoštovanje in podpora, ne pa zlato in blišč.

Seveda tudi oni tvegajo preganjanje ZOG - kot vsi mi. Toda zakaj bi morali biti pomembnejši od nas ostalih? Kot umetnik Bele moči opravljate odlično delo za Gibanje, lahko potujete po belem svetu, srečate navdihnjeno in hvaležno občinstvo ter delite veselje in navdušenje svojih bratov in soborcev. Zakaj bi kdo to tvegal zaradi finančne koristi in patetičnega osebnega pop "zvezdništva" ali se temu odrekel zaradi neutemeljenih strahov, ne razumem. In prepričan sem, da enako velja tudi zate, tovariš bralec! Torej, če imate talent in sporočilo, zgrabite mikrofon, kitaro ali bobnarske palice in začnite širiti zvok White Pride and Power. Zaradi lastnega zadovoljstva, da; še bolj pa zavoljo nacionalne revolucije in prihodnosti naše arijske rase.

Potem imamo glasbenike gibanja. Življenje je enostavno, če iz svoje motivacije izključiš politiko.
Toda potem – po vaši lastni izbiri – ne morete pričakovati, da vas bomo sprejeli. Nasprotno, na vas bi morali gledati kot na zajedavca, kakršen ste, in bi vas morali tako tudi obravnavati. Zdaj dvomim, da si kdo od teh sumljivih likov vzame čas za branje te knjige (čeprav Wotan ve, če je ne dajo v svoj sijajni prodajni katalog!), in vsem lahko zagotovim, da ni napisana za kapitalistične infiltratorje našega Gibanja. Namesto tega je – med mnogimi drugimi stvarmi – mišljeno kot svarilo pred temi in vsemi drugimi, ki slabijo naš cilj zaradi malenkostnih lastnih interesov.

Machine Translated by Google

To ne pomeni, da so vsi tisti, ki se ukvarjajo s proizvodnjo, distribucijo in prodajo White Power rocka, lopovi in tatovi. Mnogi vidijo proizvodni proces in prodajna mesta kot odličen način pridobivanja sredstev za Gibanje.
Drugi, čeprav jih vodi zasebna pobuda, nam pomagajo z donacijami glasbe in denarja. Med nami potrebujemo strokovnjake, tudi na poslovnem področju. Če imate takšne talente, se obrnite na že obstoječe glasbene založbe (po možnosti lastne Gibanja) ali pa skrbno začnite z lastno distribucijo izdelkov WP med svojimi lokalnimi tovariši – in nato prevzeti od tam. Poznam več tistih, ki so iz teh skromnih dejavnosti zgradili svetovna podjetja. Prepričajte se le, da bodo prevladujoča gonilna sila vaše srce in prepričanja, ne pohlep in dobiček.

Glede na to, kako pomembna je glasbena industrija WP postala za NS sceno nasploh, bi se rad nekoliko posvetil dejanskemu vodenju "showa". Kot sem že poudaril, naša množica – v dobrem in slabem – ni blagoslovljena s številnimi poslovnimi talenti. Vseeno pa je treba vsaj poskušati voditi prodajna mesta poslovno. Preveč očiten amaterizem pušča biserna vrata dobička odprta Shylockom in Shysterjem. Če izvajate naročanje po pošti, se morate osredotočiti na to delo, tako da bo pravilo služiti vašim strankam. To se morda zdi nepotrebno poudarjati in v večini poslovnih operacij bi bilo to očitno. Vendar smo obremenjeni s pomanjkanjem delovne sile in tudi sabotažami ZOG-a v vseh oblikah in oblikah – od zakonov o cenzuri do racij in poštnih ropov. Sramota za tiste stranke, ki so do tega nevedne ali brezbrižne in postavljajo nerazumne zahteve po storitvah ali širijo nepošteno kritiko. Toda sramota za tiste poslovneže, ki ignorirajo tudi ta dejstva. Če se ukvarjate s prodajo, to ni hobi. Lahko ustvari velike vsote denarja, denar, ki izvira iz žepov naših političnih vojakov in – vsaj delno – bo (ali bi moral!) šel za vodenje Gibanja, sredstva, ki sprožajo jezo in dejanja ZOG. Z drugimi besedami, zahteva vašo popolno pozornost. Ko pošiljate prodajne kataloge, se potrudite, da bo vaša ponudba na zalogi. Ko prejmete naročila, jih poskušajte postreči čim hitreje. (Zdi se, da ni konca izgovorom, s katerimi razlagajo lenobo v tej zadevi.

Vsem je skupno, da so samo to: izgovori, izgovori in nič več!) Hranite ustrezne, a varne datoteke in knjige in pazite, da trdi disk vašega računalnika zagotovo ni primeren kraj za njihovo shranjevanje.

Uporabite prednostno pošto! Kar se zdi prirojena lastnost podlosti premnogih nacionalistov, upočasnjuje tempo naših operacij. Registrirajte pomembna pisma in dragocene pakete. Potem imate vsaj potrdilo, če bodo agenti ZOG poskušali ugrabiti vaše pošiljke. Bodite previdni pri naslovih za vračilo, ki so preveč prepoznavni – še posebej, če blago NS pošiljate v države, kot je Nemčija (kjer so morda potrebni celo prikriti naslovi za prejemanje). Če je vsebina zelo sporna ali ne preveč dragocena, v celoti preskočite informacije o pošiljatelju.

In nenazadnje: ohranite poslovni odnos do denarja, ki prihaja. Ni vaš denar za porabo, niti ga ne želite samo usmeriti v nek popolnoma drug projekt – ne glede na to, kako zasluženo ste. Ko so pokriti potrebni stroški – vključno s plačami – uporabite kapital za ponovno naložbo, bodisi v blago ali stroje, zaradi česar je vaše poslovanje bolj neodvisno od podjetij, ki niso NS.

Veliko prostora smo namenili skalnemu delu. To ne pomeni nobene posebne preference tega avtorja. Pomeni le to, da predstavlja velik del današnjega NS in nacionalističnega delovanja in predvsem Blood & Honour, hočeš nočeš. Zato je pomembno zagotoviti pravilno delovanje te prevladujoče propagandne mašinerije.

Vendar pa bo večina od vas le obrobno povezana z glasbeno sceno WP. Kupiš in poslušaš CD-je in morda obiščeš kakšen koncert, to je vse. Pa tudi to ni nujno. Ni vam treba všeč rock glasbe ali izgledati kot skinhead, da bi bili del naše NS skupnosti. Vaši pogledi in pripravljenost na delo in žrtvovanje za te poglede štejejo.

Kot simpatizer B&H in/ali član organizacije NS ali nacionalistične stranke se morate zavedati, da so tisti časi, ko so sprejemali kogarkoli in tolerirali karkoli, samo da bi ohranili število članov, mimo – vsaj v nacionalsocialističnem okolju. Od vas se pričakuje, da delate, kot pridigate, in živite, kot se učite. Ne pozabite, da smo nenehno pod žarometi sovražnega tiska in fantje v modrem, ki budno spremljajo vse naše dejavnosti. To ni opravičilo za nedejavnost, ampak samo opomnik, da morate poleg poguma uporabljati tudi možgane. Če ste vodilna, dobro znana oseba v gibanju, so te smernice seveda še pomembnejše.

Popolnoma se zavedam, da lahko pride do situacij, ko je treba zakone ZOG preprosto prezreti. V takšnih primerih je treba poskušati ne ogroziti celotne skupine. Le tisti z dolgoletnimi izkušnjami in najtrdo psiho bi smeli prevzeti takšne naloge. In tukaj seveda ne razpravljamo o naključnih napadih na priseljence ali nesmiselnem nogometnem nasilju.

Machine Translated by Google

Takšna dejanja so popolnoma kontraproduktivna. Namesto tega se osredotočite na naše politične sovražnike. Koliko potencialno dobrih tovarišev ne gnije v zaporu in ne zapravlja življenja za nesmiselna nasilna dejanja, usmerjena proti tarčam brez politične vrednosti? In če ste tako imenovani huligan, vas sprašujem: ali ste pripravljeni sprejeti enaka tveganja fizičnega obračuna na političnih demonstracijah kot na nogometnih terasah? Tudi če je odgovor pritrdilen, vas pozivam, da si postavite svoje prioritete. Huliganstvo je v najboljšem primeru brutalna oblika telesne in psihične bojne vaje. V najslabšem primeru gre za miniaturno različico krvavih bratskih vojn iz nekdanjih dni, pri čemer se beli navijači med seboj borijo zaradi neke ekipe, ki jo verjetno nadzorujejo cionistični denarničarji in bo verjetno uporabljala in promovirala obarvane igralce.

Obstaja tudi notranja grožnja, s katero se moramo soočiti. Ne gre za sovražno infiltracijo, čeprav je pogosto najboljše orožje sovražnih agentov, ko jim uspe prodreti v naše Gibanje. To je rak, ki razjeda organizacije od znotraj in je bil glavni vzrok za propad mnogih res velikih nacionalističnih strank. Mislim na uničujoče ogovarjanje, ki že desetletja preganja naše Gibanje. Diskretno šepetanje za hrbtom sodomoljubov, neutemeljene govorice, ki se veselo širijo, zlobne obtožbe, ki nikoli ne sežejo nad klet.

So nacionalisti bolj nagnjeni k takšnemu zajebavanju in prerekanju? Težko je reči, a okolje je vsekakor gojišče za najrazličnejše širjenje govoric in tračev: zaprt krog ljudi, ki je pod nenehnimi pritiski in napadi, širši krog ljudi, ki veliko bolj žura kot strankarsko dela in ki svoje pomanjkanje entuziazma in aktivizma razlagajo z brezdelnim ogovarjanjem, preoblečenim v »konstruktivno kritiko«. In potem je tu seveda še klasična in vselej pojavljajoča se zavist tistih, ki so v svojih podvigih uspešni, in ljubosumje tistih, ki imajo večji politični vpliv.

To je smrtonosna bolezen, prav tako učinkovita kot hrošč strahu. Z njim se srečujem že od samega začetka svojega političnega udejstvovanja (začel sem mlad in že nekaj časa tam ...) in našel sem ga povsod, kjer sem bil (in bil sem skoraj povsod po NS ...). Še vedno se nadaljuje, odganja dobre ljudi stran od nas in zastruplja um tako strankinih tračev kot tudi njegovih ali njenih poslušalcev. Vsekakor ta vrsta mentalnega vampirizma uspeva ob padcih in težkih časih. Toda ko je dosežen napredek, hitro spremeni značaj od zlobne "kritike" do zavistne borbe za oblast.

Čeprav se zdi, da je situacija brez zmage, je to nekaj, s čimer ne moremo več živeti. To samomorilno dejavnost je treba izkoreniniti iz naše sredine. Pozivam vas, da nehate poslušati te škandalozne zgodbe o nedefiniranih obtožbah proti svojim tovarišem in se odzovete proti zabadanju vaših voditeljev v hrbet. Povejte tem razžigalcem sovraštva, naj predložijo dokaze za svoje obtožbe ali pa svoje nezadovoljstvo izrazijo neposredno odgovornim. Veste, da karkoli drugega ni samo definitivno nearijsko, ampak tudi čista sabotaža in izdaja proti gibanju. Proti temu obstaja samo eno zdravilo, in to je največji odmerek zvestobe in časti. Ali smo politični vojaki v duhu legendarnih SS legij ali smo kup psov, ki zapravljamo čas in uničujemo lastne organizacije s trači orientalskih bazarjev?

Žal mi je, če sem morda naslikal temno in klavrno sliko življenja v Gibanju NS. Ker gre za terenski priročnik, je namen te knjige, da vas vodi k učinkoviti udeležbi, pa tudi, da vas nauči, kako se izogniti težavam in se spopasti z nevarnostmi. Nacionalističnemu gibanju sem pripadal približno 75 % svojega življenja in svojega sodelovanja ne obžalujem.
Vendar si želim, da bi nekatere stvari naredil drugače – tako zaradi sebe kot zaradi napredka naše stvari. Preživel sem veliko zabave in vznemirjenja in iskreno menim, da sem opravil nekaj koristnega dela v našem imenu. Moram pa priznati, da je bilo tudi veliko časa izgubljenega za neumne projekte in neumne ljudi. Ne želim, da delaš iste napake. Če bi imel takšno knjigo v svojem političnem otroštvu, bi se morda lahko izognil številnim težavam in se bolj osredotočil na stvari, ki so resnično pomembne. Potem bodo vsaj moje napake imele nek pozitiven učinek, v poduk tistim, ki zdaj stojijo na pragu aktivnega političnega boja.

Novinar me je nedavno vprašal, ali se ne počutim slabo zaradi vsega nadlegovanja in težav, ki izhajajo iz mojega političnega udejstvovanja. Odgovoril sem, da bi se počutil slabše, če bi zanikal lastna stališča, se ne bi odzval, ko bi šlo kaj hudo narobe, pustil, da bi bila moja kultura izkrivljena in da bi bilo moje ljudstvo iztrebljeno, ne da bi mignil s prstom . Verjamem, da tudi vi čutite enako.

V življenju ne more biti večjega zadovoljstva kot zavedanje, da ste se odzvali klicu svojih prednikov in se borili za rešitev prihodnosti svojega naroda. Kljub naraščajoči plimi kozmopolitskega terorja se vedno več Arijcev dviguje in se upira. Če se pridružite njihovemu boju, vaše življenje postane smiselno v najglobljem pomenu besede. In delite poslanstvo in usodo s svojimi kolegi belimi bojevniki – skupnost tovarištva in skupnega namena v življenju: preživetje in blaginja naše arijske rase. Takšna vpletenost še zdaleč ni žalostna in mračna; nasprotno, to je vesela in veličastna bitka, ki jo bije bleščeče viteštvo naše svete krvi.

Machine Translated by Google

Poglavje 6:
PRIHODNOST

V svoji knjigi "Blood & Honour: The Way Forward" sem na splošno razpravljal o prihodnosti našega boja in ugotovil, da imamo možnosti za uspeh. Toda potrebovali bomo vse, kar imamo, tako poguma kot pameti, blagoslov naših starodavnih bogov in tisti odločilni kanček čiste sreče!

V tej knjigi sem poskušal podati nekaj konkretnejših nasvetov o tem, kako zmanjšati odvisnost od starega Wotana in zajčje tačke ter doseči napredek z lastnimi sredstvi. Kljub temu našega boja nikakor ne moremo izolirati od realnosti svetovne politike in struktur moči. V prihodnosti bomo prisiljeni delovati ne le v mednarodnem merilu, ampak tudi oblikovati povsem nova zavezništva in izbrati drzne nove taktike in strategije. Možgani so pomembnejši kot kdaj koli prej, vendar se še vedno ne moremo izogniti potrebi po dobrem staromodnem trdem delu in pogumu.

Živimo v času velikih sprememb, večinoma na slabše. Vendar pa je nekaj znakov reakcije proti novemu sionskemu svetovnemu redu. Popolnoma se zavedam dejstva, da je gospod Jörg Haider iz Avstrije poceni prevarant, vendar je še vedno dejstvo, da je zmagal njegov nastop proti internacionalizmu, njegova proavstrijska kampanja in njegove vsaj občasno naklonjene pripombe o nacionalsocializmu on je naklonjenost ljudi Adolfa Hitlerja, namesto njegovih patetičnih izgovorov, da bi ugodil tako imenovani svetovni skupnosti. Prav tako imamo Vladimirja Sjirinovskega v Rusiji. Ja, vem, da je njegovo ozadje vprašljivo in vem, da ga njegov ruski imperializem prevečkrat odnese. Toda spet je njegov radikalni in rasni nacionalizem tisti, ki ga ohranja v dumi – kljub njegovi politični smrtni obsodbi, ki so jo tolikokrat objavili cionistični mediji. Podobne primere vladnega ali vsaj politično vplivnega nasprotovanja cionističnemu svetovnemu redu najdete v Srbiji, na Slovaškem in v Beli Rusiji.

Na žalost je tudi nekaj resnih zastojev. Smrt predsednika Tuđmana na Hrvaškem je to državo odprla za sionistične mešetarje novega svetovnega reda in poklicni oportunist je bil hitro izvoljen na podlagi obljub o blagoslovih EU in prisegel pod nadzorom tavajoče češke Judinje gospe Albright. In v Srbiji je miličnika Arkana in srbskega zunanjega ministra ustrelila skrita roka političnega gangsterizma. Pošteno ugibanje in dokaj uradna obtožba iz Srbije je, da zahodni blok nadaljuje svojo uničevalno vojno na ulicah srbskih mest.

Seveda je bila izguba zibelke Srbije, Kosova, za albansko-muslimanske imperialiste politični poraz tragičnih razsežnosti. Toda dejstvo, da se je vojna spet vrnila v Evropo, ruši status quo ustaljenega reda in odpira vrata dolgo potlačene agresije ter novih političnih konstelacij. Enako velja za rusko kampanjo proti muslimanskim teroristom ob njenih južnih mejah. Morda je žalostna novica, da so komunisti spet močni v Rusiji, a dobra novica je, da njihova gonilna sila danes niso več stari kozmopolitski duhovi Marxa in Lenina, temveč ruski nacionalizem in močan antisionizem (njihov voditelj celo uporablja definitivno nekošer izraz ZOG!). Pravzaprav obstaja, kar koli se bo prihodnost izkazala za vredno, rastoče rdeče-črno politično zavezništvo v Rusiji, kjer nacionalistične politike ne le združujejo te stranke, ampak so zavezane, da postanejo prevladujoči element tega zavezništva. Na sonarodnjakih zunaj Rusije je, da ohranijo stike s svojimi ruskimi tovariši in vplivajo na najboljše tamkajšnje »fašistične« sile, tako da se ta nacionalizem ne razvije v klasični šovinistični imperializem, ampak se uporabi v korist Rusije - in preostale Evrope. prav tako!

Na manjšem in manj krvavem, a še vedno bistvenem prizorišču politike je treba oblikovati druga zavezništva, da bi zagotovili našo neposredno politično prihodnost. Mislim na grožnje s prepovedmi in napade cenzure na internetu. Tu moramo ravnati zelo racionalno in pragmatično ter pustiti ob strani dolgoročne aspiracije, da bi preživeli sedanjost. Tako libertarci (iz načelnih razlogov) kot bolj inteligentni elementi znotraj rdečega tabora (iz razlogov, podobnih našim) zavračajo zahteve ZOG po političnih prepovedih nacionalizma in prizadevanja za omejevanje svoboščin kibernetske družbe.
Te svoboščine obupno potrebujemo in uporabiti moramo vse razpoložljive kanale, da ohranimo pretok brezplačnih informacij, ki ga divji cenzorji ZOG-a ne motijo.

Za preživetje in napredek Gibanje NS potrebuje predvsem voljo. Delovna sila je že tam.
Delati moramo samo na tem, da združimo naše sile in jih usmerimo v pravo smer. Milo rečeno ni lahka naloga. Tukaj pa lahko veliko dosežemo z zgledi. Tovarištvo, odločnost in pogum so naši najboljši argumenti za pridružitev in strašna grožnja obstoju naših ljudi je naš najboljši argument za boj.

Machine Translated by Google

Samo naše preživetje v tem političnem nemiru je dosežek sam po sebi. Vendar ni dovolj. Nismo podobni strankarskim politikom, ki se zadovoljijo s kakršnim koli vplivom, ki si ga lahko natrgajo samo zato, da preživijo svoje dni na poslanskem stolčku, napajani s sredstvi, pridobljenimi z obdavčitvijo svoje volilne živine. Želimo popolno moč. Ne zaradi nas samih, temveč zato, ker je izbira preprosto naslednja: ali ima naša rasa – prek svojih resničnih predstavnikov – popoln nadzor nad svojo prihodnostjo ali pa bo popolnoma izgubljena. Seveda se borimo v težki bitki, vendar se borimo tudi s hrbtom obrnjeni ob zid, ne puščamo druge poti kot naprej in v nas vnašamo tisto neukročeno agresijo zveri, stisnjene v kot.

Arijski človek bo znova vstal in zavzel svoj pravični položaj na zemlji. Ali pa bo umrl v boju za to.
Srednje poti ni. Obstaja le slovesen klic naših prednikov in veličastna vizija prihodnosti.
Skupaj, kot soborci, se mi – zadnji izmed tradicionalnih arijskih gladiatorjev in berserkerjev, novejši beli vitezi in križarji, dediči oboroženih legij evropskih nacionalsocialističnih prostovoljcev – vržemo v zadnji boj za našo rasa in civilizacija, namenjeni slavi in oblikovani za zmago – KARKOLI JE POTREBNO.